

talaia

agrupació excursionista

VILANOVA I LA GELTRÚ

REVISTA D'EXCURSIONISME

Núm. 296 - JUNY 2009

HERBOLARI

L'ESPIGOL

Bio des de 1982

Herbes, dietètica, formatges i especialitats

GRAN ASSORTIT
DE PRODUCTES
ENERGÈTICS
PER A
ESPORTISTES

* * *

ESPECIALITZATS
EN PRODUCTES
ECOLÒGICS

Rambla de la Pau, 103 - Tel. i Fax 93 815 13 11 - 08800 Vilanova i la Geltrú - herbolarilespigol@gmail.com

TECNICS

INSTAL·LACIONS, S.C.C.L.

AIGUA

LLUM

GAS

CALEFACCIÓ

AIRE CONDICIONAT

REPARACIÓ D'ESCALFADORS

F
05

607 298 548 - 93 814 32 46

Picapedrers, 3 - 08800 Vilanova i la Geltrú

CENTRAL DE VIAJES, S.A.

GC-11-MD

**LA VOSTRA AGÈNCIA DE CONFIANÇA
US OFERIM TOT TIPUS DE SERVEIS I PRODUCTES
A MÉS DE LA VENDA DE BITLLETS D'AVIÓ I VAIXELL**

**OFERTES ESPECIALS PER ALS SOCIS DE L'AE TALAIA
CONSULTEU-NOS... US ESPEREM!**

C. Sant Gregori, 10 - 08800 VILANOVA I LA GELTRÚ

Tel. 93 814 43 53 - Fax 93 814 28 07

Adreça electrònica: abaeza@centralvia.es

FEROPTICA

Professionals de la visió i
l'audició

CENTRE AUDITIU AUTORITZAT

PHONAK **Beltona**

**AUDÍFONS: DIGITALS PROGRAMABLES, ANALÒGICS,
INVISIBLES, INTRA-AURICULARS O RETRO-AURICULARS**

C/ Josep Coroleu, 74
Tel. 93 815 74 72

Rambla Principal, 55
Tel. 93 814 38 62

08800 Vilanova i la Geltrú

Carrer Comerç, 4
Tel. 93 893 12 57
Fax 93 814 53 82
08800 Vilanova i la Geltrú
CIF G-58124702
<http://www.aetalaia.cat>
a/e: aetalaia@aetalaia.cat

Adherida a:
Federació d'Entitats
Excursionistes de Catalunya
Federació Catalana
d'Espeleologia
Federació Catalana
d'Esports d'Hivern
Federació Catalana de
Càmping i Caravàning

AGRUPACIÓ EXCURSIONISTA TALAIA

REVISTA D'EXCURSIONISME

NOVEMBRE DE 2008 - MAIG DE 2009 • Núm. 296

EDICIÓ
Agrupació Excursionista
Talaia

PRESIDENT
Joan Raventós i Hill

SECRETARI
Jaume Esteban i Tarrasón

RESPONSABLE WEB
Jordi Pons i Corbella

CONSELL DE REDACCIÓ

Josep Blanes i Mínguez
Salvador Butí i Papiol
Jaume Esteban i Tarrasón
Pere Fernández i Llambrich
Blanca Forgas i Puigvert
Agustí Poch i Parés

IMPRESSIÓ
Gràfiques Llopart
C. Sant Antoni, 63
Sant Sadurní d'Noya
Tel. 93 891 03 12

DIPÒSIT LEGAL
B-24.619-90

PREU DE VENDA
3,31 euros

TIRATGE
600 exemplars

Foto portada: Panoràmica de Castellet

Fotografia: Salvador Butí

Els articles publicats en aquesta revista expressen l'opinió dels autors i no reflecteixen necessàriament la de la Junta Directiva de l'Agrupació ni la del Consell de Redacció. En tot cas, l'A.E. Talaia donarà a conèixer el seu parer a través dels editorials o en articles o notes signades per la Junta.

Els articles que apareguin en aquesta revista podran ser reproduïts, total o parcialment, sempre que es mencioni el nom de l'autor o autors.

Normativa per publicar articles a la revista Talaia

Els socis, amics i col·laboradors que vulguin publicar articles en aquesta revista, caldrà que tinguin en compte les qüestions següents:

El tema de l'article cal que estigui relacionat amb les activitats pròpies de l'AE Talaia.

Els articles han de ser inèdits i escrits correctament en català, en suport magnètic (disquet PC) amb indicació del programa i versió. S'adjuntarà al disquet una còpia impresa en paper on s'indicarà el títol de l'article i el nom i cognoms (o pseudònim) de l'autor/a. En casos excepcionals, s'acceptaran articles escrits a màquina, en fulls DIN-A4 i a doble espai.

Els articles, amb les seves il·lustracions, no podran sobrepassar l'extensió màxima de 5 pàgines. El nombre màxim d'il·lustracions per article no serà superior a 10.

Les il·lustracions fotogràfiques (en paper o diapositiva) hauran de tenir una bona definició. Els peus de les il·lustracions i el nom de l'autor/a aniran escrits en un full a part, precedits d'un número que es repetirà al dors de la il·lustració corresponent.

Els articles s'hauran de lliurar al Consell de Redacció o a la Secretaria de l'entitat, com a màxim a final del tercer mes de cada quadrimestre: febrer, juny i octubre.

Qualsevol canvi en aquesta normativa s'haurà de negociar amb el Consell de Redacció de la revista.

En conveni amb:

Generalitat de Catalunya
Departament de Benestar Social

AJUNTAMENT DE
VILANOVA I LA GELTRÚ

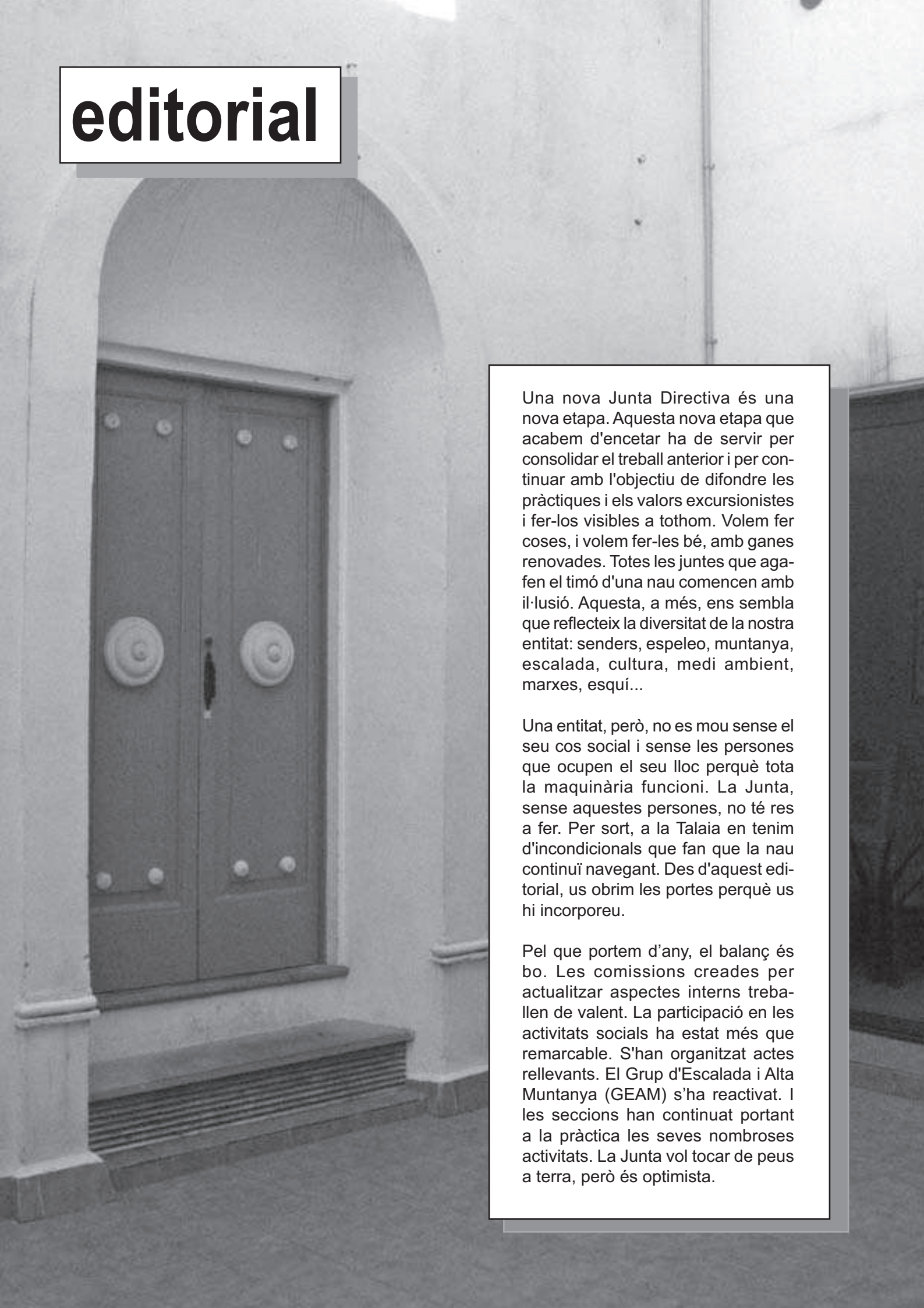

Federació d'Entitats
Excursionistes de Catalunya

SUMARI

- 3 EDITORIAL
Consell de Redacció
- 4 A L'OMBRA D'OLÈRDOLA,
ACAMPÀREM
Antoni Ordovàs
- 6 LES COLLES DELS DIMECRES
Josep Blanes, Pere Fernández
- 9 DE GORGS I GOGES (2)
Jordi Perera
- 11 SENDA PIRENAICA (2)
Ramon Also
- 16 XXI CAMINADA POPULAR
Josep Blanes
- 19 51a MARXA D'ORIENTACIÓ
Grup de Marxes
- 27 PADRÓ DELS QUATRE BATLLES
Jordi Pons
- 29 SERRA DE L'ALBERA
Salvador Butí
- 31 TOSSA PLANA DE LLES
Mª José Escuer
- 32 PIC D'ESTÒS
Jordi Pons
- 34 TUC DE MORÓ
Carles Torras
- 36 GR3. CTRA DE LA TRONA
SANT QUIRZE DE BESORA
Agustí Poch
- 38 GR3. SANT QUIRZE DE BESORA
VIDRÀ
Blanca Forgas
- 40 CO-GR3. LA MEMÒRIA ÉS LÀBIL
Jordi Perera
- 42 GR3. VIDRÀ - VALLFOGONA DE
RIPOLLÈS
Josep Olivella
- 44 CURS D'ORIENTACIÓ DEL GET
Imma Laborda
- 45 ESPELEOLOGIA AL SUD DE
FRANÇA
Rafa Fraguas i Ana Nicolás
- 48 QÜESTIONS DE NATURA (2)
Antoni Ferrer
- 50 ACTIVITATS CULTURALS
Consell de Redacció

editorial

Una nova Junta Directiva és una nova etapa. Aquesta nova etapa que acabem d'encetar ha de servir per consolidar el treball anterior i per continuar amb l'objectiu de difondre les pràctiques i els valors excursionistes i fer-los visibles a tothom. Volem fer coses, i volem fer-les bé, amb ganes renovades. Totes les juntes que agafen el timó d'una nau comencen amb il·lusió. Aquesta, a més, ens sembla que reflecteix la diversitat de la nostra entitat: senders, espeleo, muntanya, escalada, cultura, medi ambient, marxes, esquí...

Una entitat, però, no es mou sense el seu cos social i sense les persones que ocupen el seu lloc perquè tota la maquinària funcioni. La Junta, sense aquestes persones, no té res a fer. Per sort, a la Talaia en tenim d'incondicionals que fan que la nau continuï navegant. Des d'aquest editorial, us obrim les portes perquè us hi incorporeu.

Pel que portem d'any, el balanç és bo. Les comissions creades per actualitzar aspectes interns treballen de valent. La participació en les activitats socials ha estat més que remarcable. S'han organitzat actes rellevants. El Grup d'Escalada i Alta Muntanya (GEAM) s'ha reactivat. I les seccions han continuat portant a la pràctica les seves nombroses activitats. La Junta vol tocar de peus a terra, però és optimista.

A L'OMBRA D'OLÈRDOLA ACAMPÀREM

Durant gairebé deu anys, dels 50 fins encetada la dècada del 1960, l'Agrupació Excursionista Talaia, en discret creixement, va organitzar anualment un campament quasi sempre a la primavera, l'Aplec d'Olèrdola, fet que semblava realçar l'afer d'un reduït grup de socis i sòcies que pujaven a peu des de Vilanova. Un actiu que, si més no, fou un toc iniciàtic perquè amics d'amics s'anessin afegint a l'experiència de viure la muntanya.

L'endemà de l'acampada hi pujaven més persones, grups familiars, gent de mitjana edat o bé de ben veterans tot fent servir els deficients i comptats transports públics; llavors s'havien de fer un parell de quilòmetres llargs de camí pujador. Si havia d'actuar una cobla (poques ocasions), el contrabaix era dut dalt d'un carret amb vela tirat per un mul d'un mas dels voltants. Els

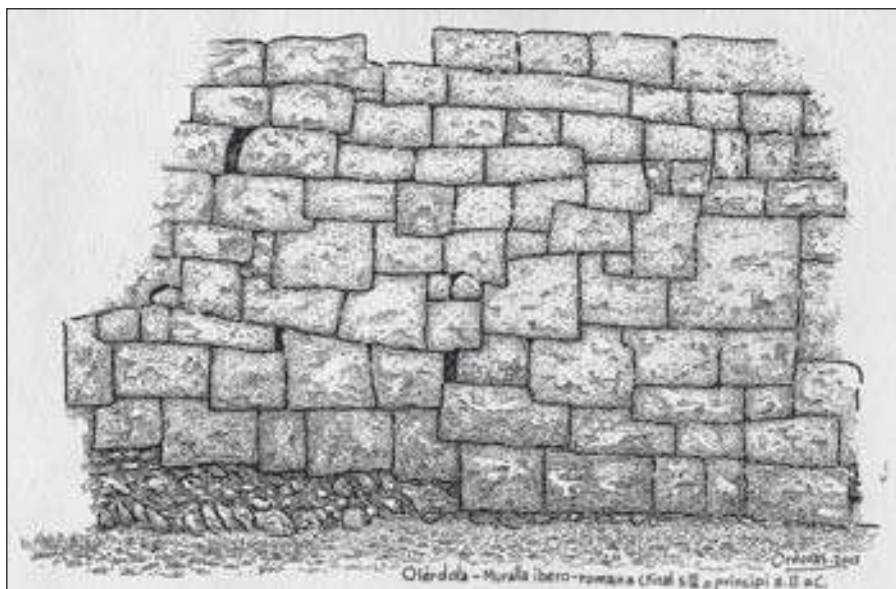
participants que amb motxilla i a peu pujaven a Olèrdola ho feien pel camí del mas de l'Artís, enfilant cap a mas de la Fam i Canyelles, des d'on als defores, per un fondet prou conegut i a mig vessant, seguint una conducció d'aigua, un tub de ferro ('la canal, en dèiem') mig tapat per una tartera, mig descobert, s'enfilava com una fletxa fins a un collet, al peu dels cingles...

¿Per què s'escollí, quan érem al Coro, aquell paratge que no era massa a prop de la nostra ciutat amb problemes per mobilitzar una concurrència heterogènia que havia de fer una tiradeta costa amunt per arribar fins l'altiplà? S'ha d'entendre Olèrdola, on s'avenia natura, història, llegenda. Un emplaçament cenyit d'espadats abastant confins vers el Pirineu o el Montserrat a tocar. El Penedès de punta a punta, els fondets de l'entorn, les fonts en-

tre un roquetar eixut, les pedres mil·lenàries... No es podia demanar gaire més sense fugir de la nostra comarca.

En les nits de primavera, a continuació d'uns sopars de motxilla o fets amb llenya, el foc de camp animava la rotllana de participants a recitar acudits, contalles, cançons de muntanya on sempre quedava alguna estrofa per acabar. S'exposaven assumptes de la novella Agrupació, projectes, idees, punts concrets, vagueries... S'enfilaven (per a les vacances de l'estiu) travesses, ascensions pel Pirineu Central... En el planell o era, a claps herbosa, que acollia les tendes, també hi havia una desmanegada pallissa que segur no va albergar mai ningú sense sostre de roba per passar-hi la nit. A davant, en l'entrefosc, a unes passes, s'alçava l'admirable muralla rebent fugaç sobre el ciclopi llenç el calc bellugadís dels acampadors.

L'endemà, seguint els actes programats, s'efectuava algun entreteniment de destresa, s'escalaven cingles i es rapelava, es visitaven les fonts del envolts... Com s'ha dit, en alguna ocasió havia pujat una cobla per fer una ballada de sardanes. En el penúltim aplec, el 1960, s'hi va celebrar missa a l'església romànica de Sant Miquel, esdeveniment que una autoritat local de casa nostra desaprova en el sentit que no se li havia fet saber faltant així a un cert protocol.

Olèrdola - Muralla ibero-romana (final s.II a principi s.III d.C.)

Al migdia un concurs gastronòmic (?) i cap al tard el cant dels adéus... El 1958 onejà en l'indret la bandera de la Talaia que sortí per primera vegada, el febrer, a les comparses del carnaval vilanoví.

N'èrem conscients, llavors, del privilegi de disposar d'aquells espais emblemàtics de l'antiguitat? De la dominació romana, la seva cultura ens deixà mostres extraordinàries. Què en sabíem, d'Olèrdola, en esdeveniments de mil anys enrere? Uns quants noms i... L'ensenyament que s'havia departit a nivell primari omittia tot el que no fossin glòries imperials... Fins i tot avui dia, en llibertat, ¿s'explica en els centres escolars la història llunyana i, no cal dir, recent sobre fets que van ser transcendents amb les seves conseqüències?

Després de llargs períodes de pau, l'esdevenir dels segles du-gueren la invasió dels sarraïns i la fortalesa d'Olèrdola en l'Alta Edat Mitjana tornà a ser important pel seu enclavament defensiu dins d'una geografia de terra de ningú, d'un Penedès obert, una marca de frontera amb ràtzies amunt i avall, del Llobregat al Gaià, el pas de la Catalunya vella a la nova en una punya de reconquesta. En ple segle onzè, sent sobirà Ramon Berenguer I,

IX Aplec a Sant Miquel d'Olèrdola, 14 de maig 1961. Foto: Ramon Falcó

dit el Vell, comte de Barcelona, es projectà un personatge de la noblesa emparentat amb la Casa comtal, Mir Geribert, de caràcter turbulent i ambiciós. Havent-li estat advers un plet sobre unes possessions territorials, el ressentiment l'impulsà més endavant a enfrontar-se directament amb el comte i, com en un cop d'Estat, s'intitulà el 1041 com a Príncep d'Olèrdola, arrossegant altres simpatitzants. També estimulà sarraïns que no deurién ser gaire lluny per crear un ambient inestable, una actuació perillosa que bé podia posar traves per a la recuperació dels territoris de ponent i el seu repoblament. El 1060, l'inquiet Mir Geribert i un dels seus fills, amb un estol de

seguidors, morien assetjant el castell sarraí de Móra d'Ebre. Podria semblar el gest d'un acte de contrició. No feia massa que el rebel Mir havia retornat a la fidelitat del comte barceloní. Temps d'alta política, de guerrear, d'intrigues, de noms insignes, l'abat Oliva, bisbe de Vic, el de la 'pau i treva' i propulsor del primer romànic. Usatges de Barcelona, embrió primitiu de la Carta Magna, cent anys anterior o més a la d'Anglaterra...

Abans d'haver-se proclamat Príncep, Mir Geribert, complint una voluntat materna, fundà el monestir del Priorat benedictí de Sant Sebastià dels Gorgs. Un poble entre Vilafranca del Penedès i Sant Sadurní d'Anoia.

El conjunt monumental d'Olèrdola l'adquirí la Diputació provincial el 1963 i a principi dels 70 s'inaugurava el recinte i després amb les restauracions del jaciment arqueològic. Un museu adient, un parc natural. El sòl al peu de la muralla és ajardinat i el planell on es plantaren les tendes és asfaltat i degudament senyalitzat per aparcar-hi els vehicles.

Antoni Ordovàs
febrer 2009

II Aplec a Sant Miquel d'Olèrdola, 2-3 octubre 1954. Foto: Joan Bellmunt

LES COLLES DELS DIMECRES

Vista l'experiència de més de divuit anys que aquestes colles dels dimecres dediquen amb constància exemplar a recórrer i conèixer les rodalies vilanovines i també l'entorn comarcal, aquesta Revista ha cregut convenient publicar periòdicament alguns dels itineraris més interessants dels que s'han realitzat durant aquests anys. Serveixi doncs aquest escrit com a preàmbul d'aquest nou apartat del sumari de la nostra Revista, on es publicaran unes fitxes amb els temps, els quilòmetres, els noms de lloc o toponímia i il·lustrat amb un esquema gràfic i fotografies dels indrets per on es passa. Uns recorreguts que quedaran a l'actiu de la Talaia per a l'abast de tothom.

Amb aquesta publicació es vol reconèixer l'encomiable tasca, no només de caminar, sinó de recollir dades dels itineraris que han realitzat els capdavaners d'aquesta activitat, de la qual cal recordar que, encara que és una actuació externa a la Talaia i per tant oberta a molts vilanovins, els dos grups actuals els forneixen un bon grup de socis talaïencs en actiu. Crec que cal rememorar el començament d'aquesta activitat – explicat ja en un article de la Revista corresponent al n. 258 (oct. nov. des. 1997) per l'Antoni Ordovàs– i que ara recordarem que la iniciadora d'aquest grup de caminaires fou la Viqui Florenciano, per la tardor de 1991 (potser com a revulsiu després del seu accident del mateix any

al Montseny) i on es reunien excursionistes jubilats i mestresses de casa que disposaven de temps per anar a caminar els matins dels dimecres.

Aquesta colla es féu cada vegada més gran, en la qual ja s'havia afegit l'Antoni Ordovàs compartint la direcció del grup, però algunes diferències produïren l'any 94 una escissió amistosa en dues colles, en una els homes (Ordovàs) i en l'altra majoria dones (Viqui).

Més endavant, se'n fa càrrec del grup de dones el Xavier Salleras. Ambdós grups s'han anant incrementant, tant de socis com de no socis, i actualment es troben tots els dimecres (fora del període estival) a la plaça Xoriguer per sortir d'excursió, la qual cosa constitueix un bon exponent de la saludable activitat que realitza la gent jubilada. Evidentment, la Talaia els dona suport.

Josep Blanes

Panoràmica del mas de l'Artís. Foto: Pere Fernández

Sortida número 1

Talaia - Pla de les Palmeres - Mas de l'Artís

17 de desembre de 2008
24 caminaires

Recorregut: Plaça Xoriguer, camí dels Escalons, Bassa Creixell, camí de Mas Torrat, camí perdut de Mas Roig, urbanització Corral d'en Roc, camí del Corral d'en Roc, camí de l'antic Cros Talaia, Portal d'en Roc, camí de la Talaia, Talaia, serra del Bonaire, Pla de les Palmeres, camí de la Serra del Gat, barraca del Bruno, Mas de l'Artís, camí del mas de l'Artís, Torre d'en Garrell i Torre de la Immortalitat.

Sortim de la plaça Xoriguer i seguim pel carrer de l'Aigua cap a llevant, carrer Pare Garí, carrer Tarragona, plaça del Cubilot, carrer de ca l'Escoda i carrer Miquel Guansé

7 min 7 min
Creuem la Ronda Ibèrica.

Cruïlla. Davant tenim el camí del Xicarró. Seguim cap a l'esquerra pel camí dels Esbarjos (també citat com a camí dels Capellans).

Tot seguit voregem "la central elèctrica"; realment és una estació receptora de fluïd elèctric a 110 KV **(1)**. Deixem a la dreta el camí de mas d'en Puig.

Camí travesser. És el camí dels Escalons (davant de l'entrada de la sinya del Percala i de la masia del Roser). Seguirem a la dreta.

Una mica més enllà ens trobem una bifurcació. Agafem la branca dreta.

23 min 30 min
Bassa Creixell **(2)**. Travessem el Camí Ral i seguim la direcció que

portàvem pel camí de mas Torrat (asfaltat).

6 min 36 min
Per l'esquerra se'n va el camí del Pas del Bou.

3 min 39 min
Bifurcació. Seguim el trencall esquerre passant a frec d'un reguitzell d'edificacions.

Bifurcació. Deixant davant nostre el trencall amb sòl de terra, agafem l'esquerra, asfaltat i pujador.

Passem una torrentera i ens endinsem per la urbanització del Corral d'en Roc (pels carrers del Desmai, de la Sajolida i Agost).

21 min 1 h
Pont de l'autopista Pau Casals (C-32) **(3)**. Tot just passat el pont trenquem a l'esquerra (per l'antic camí del Cros Talaia).

6 min 1 h 6 min
Portal d'en Roc.

3 min 1 h 9 min
Peu de la Talaia **(4)**. Enfilem la "clenxa" cimentada. Passem a tocar d'una gran torre metàl·lica de suport de la línia elèctrica.

20 min 1 h 29 min
En el punt on el camí comença a baixar trenquem a l'esquerra, ara per pista de terra.

4 min 1 h 33 min
Taula de pedra **(5)**.

Desfem el camí fins a la pista cimentada que puja des del peu de la muntanya i ara la seguim cap a l'esquerra.

45 min 2 h 18 min
Camí travesser. Estem al Pla de les Palmeres **(6)**. Seguim per la dreta.

12 min 2 h 30 min
Enforcall. Per l'esquerra se'n va

un senderol que s'enclota cap al fondo de les Oliveres i davant deixem un petit caminó (el camí de les Abelles) **(7)**. Seguim cap a la dreta baixant. Uns metres endavant veiem a la dreta la barraca del Bruno. Anem a petar a una vinya filferrada que deixem a la dreta. Girem a l'esquerra baixant.

17 min 2 h 47 min
Camí del mas de l'Artís **(8)**. Masia que tenim davant, una mica enlairada. Trenquem a la dreta.

El camí segueix pel costat dret de la llera del torrent del mas de l'Artís.

Al'entrada del maset d'en Safons creuem el torrent a gual i seguim pista avall.

A tocar de l'autopista ens decantem a la dreta baixant.

20 min 3 h 7 min
Túnel de l'autopista C-32. En sortir del túnel continuem en la direcció que portàvem seguint el camí vell del mas de l'Artís. Passarem a frec d'uns tancats on es cuiden cavalls.

El camí arriba perpendicularment a una pista cimentada que seguim cap a la dreta.

13 min 3 h 20 min
Travessem altra vegada el torrent a gual i passem per sota el canal de rec del pantà de Foix **(9)**.

12 min 3 h 32 min
Passem per sota la variant de la carretera C-31.

18 min 3 h 50 min
Ronda Ibèrica. Torre de la Immortalitat **(10)**.

Pere Fernàndez

DE GORGS I GOGES

(2)

Deia en l'article anterior que entre les diverses llegendes relacionades amb els gorgs negres la més coneguda o famosa és la de la dona d'aigua de la riera de Gualba, i em proposo de resumir-la. Però abans, en faré esment d'una de protagonitzada per un personatge entre històric i llegendari: Joan Sala, Serrallonga.

Al Montseny, al torrent de Rentadors, en un indret situat entre Sant Segimon i la muntanya d'en Sala, al peu d'un salt de bona alçada que alguns anomenen el Salt del Diable, hi ha el Gorg Negre.

Es diu que en Joan Sala, de minyó, i havent anat d'excursió a Sant Segimon amb el rector de Sant Martí de Viladrau juntament amb un grup de noiets, tot aprofitant que el rector s'havia endormiscat va anar-se'n amb Pere Masvidal i Miquel Barfull al Gorg Negre.

Quan ja hi arribaven, en Joan els va explicar una història que contava un seu oncle: "Fa molts anys, un home va voler mesurar la profunditat del Gorg Negre. Va lligar un pedra al cap d'una corda i va deixar-la anar a poc a poc, però aquesta se li va acabar i no havia arribat al fons. De sobte, i mentre l'home dubtava, de dins del forat va sortir una veu gruixuda i terrible que li va dir: "No n'hi ha més!".

De l'ensurt, el pobre home es va morir. El meu oncle diu que a dins

del gorg, sota l'aigua, hi ha una de les entrades de l'infern i que de tant en tant, algunes nits de divendres a dissabte, quan les bruixes l'invoquen, surt a guaitar el dimoni".

En Miquel Barfull es va mostrar escèptic, però en Masvidal, que sempre creia en Joan Sala, els va animar a anar a comprovar la fondària del gorg.

En arribar-hi, es van estirar de panxa a terra per mirar al fons del precipici on hi ha el gorg. Llavors van començar a llançar-hi pedres, cada vegada més grosses, com si volguessin desafiar l'esperit maligne a parlar. Com que no se sentia res a banda de l'aigua en caure torrent avall, en Barfull se'n reia, dels seus amics. En Masvidal, enrabiat pel que li semblava una

manca de respecte al seu amic, va agafar un còdol tan gran que necessitava les dues mans per tragar-lo i va agafar embranzida per llançar-lo al fons del gorg. En deixar-lo anar, però, va tenir la mala fortuna de perdre l'equilibri i relliscar en la mateixa direcció cap a on havia llançat la pedra.

Tot tentinejant al caire del precipici i a punt d'estimar-se, va notar com en Joan Sala li agafava un braç amb la punta dels dits i es va creure salvat. Però la suor els va jugar una mala passada i en Joan no va poder aferrar la mà de l'amic, que se li va esmunyir i va caure dins el gorg on va trobar la seva fi.

I ara miraré de resumir la llegenda de la dona d'aigua del Gorg Negre de Gualba segons la relata

Els Gorgs de la Febró. Foto: Arxiu

Joan Soler i Amigó a Mitologia Catalana, editada el 1990 per Barcanova.

L'amo de la rica masia de Can Prat, un capvespre va sortir a passejar i el camí el va dur al Gorg Negre. Se li havia fet de nit, i a la llum de la lluna plena va veure a la riba una dona de llarga cabellera d'or, ulls verds i una formosor esbalaïdora. La dona, en girar-se, el va veure i el va mirar amb amor; a l'instant, l'home se'n va enamorar i va demanar-li insistentment qui era fins que va aconseguir que li expliqués que era una dona d'aigua.

Ell li declarava el seu amor i ella l'advertia del risc de les relacions entre una persona humana i una dona d'aigua. Però la insistència d'ell va fer-lo reeixir i finalment la fada va consentir a anar-se'n a viure al mas amb ell amb una sola condició: que mai per res, ni en bé ni en mal, ell no li fes esment que era una dona d'aigua.

Van casar-se, doncs, i la dona va ser la mestressa de Can Prat. Van tenir un nen i una nena, i com que la dona fa la casa, la masia anava prosperant, els menuts creixien sans i ben criats i ells vivien feliços. Fins que un mal dia, van tenir raons sobre si convenia més sembrar-hi blat o morenc, en un camp.

Ell, enrabiat, va acabar retraient-li que ella no entenia res de cultius essent com era una dona d'aigua. Mai no ho hagués dit! La goja va fugir esperitada i per més que ell

Gorgs del Foix. Foto: Arxiu

va córrer no va ser a temps sinó de veure-la enfonsar-se en les aigües del Gorg Negre.

No la va veure més. La dona d'aigua, però, tornava secretament de nits al mas per tal d'acotar els

seus fills, i mentre els cantava una cançó li queien les llàgrimes i es convertien en perles, que l'amo de Can Prat recollia sense ni poder imaginar d'on procedien.

Jordi Perera

SENDA PIRENAICA (2)

Etape 5: Ochogavia – Izaba
(23,5 km; 710 m pujada, 655 m baixada)
(5/06/2008)

De bon matí la mestressa de la casa ens prepara l'esmorzar i ens fa companyia mentre les torrades es van fent, fem petar la xerrada de com ha canviat la vida i de com deuen estar les nostres dones de contentes quan les deixem uns dies tranquil·les.

Sortim del poble pel costat d'una antiga estació patatera i de seguida enfilem una pista de pujada flanquejada per boscos de pi vermell, pensem que pot ser un bon lloc a l'època dels rovellons. Arribem als 1.300 m i cruïlla amb el GR-13, descansem una mica i fem un mos. Tenim al davant el Valle del Roncal, amb prats i vegetació i tots els colors del verd.

Assaborim tota la bellesa i ens relaxem una mica contemplant tota la panoràmica des d'aquell lloc privilegiat. Seguim endavant fins a la collada de Kakueta, tra- vessem la fageda i agafem un corriol que tira fort avall fins al Santuari d'Idoia, molt ben cuidat, i un quilòmetre després entrem a Izaba.

Durant tot el dia no ens hem trobat amb ningú. Busquem un lloc per dinar i ens indiquen una sidreria, són les 15 h 30 min, preguntem si tenen habitacions lliures i ens ofereixen un apartament, negociem i ens el deixen a un preu raonable, amb bany, cuina, sala d'estar i rentadora-assecadora. Aprofitem per descansar i rentar tota la roba plena de fang que portàvem. Sortim a fer un tomb pel poble i comprar el sopar i

l'esmorzar de l'endemà. Avui per sopar toca un entrepà de tonyina, hem de sufragar una mica el preu de l'apartament.

Etape 6: Izaba – Zuriza (15 km; 600 m pujada, 200 m baixada)
(6/06/2008)

A les 8 h 30 min sortim del poble i agafem un corriol ple d'herbes mullades per la humitat de la nit que ens deixa tots els pantalons xops. Arribem a la petita ermita de Belem i agafem una pista i el camí alternatiu que evita el Collado de Ezkaurrie, està tot emboirat i és millor deixar-lo. Comença a caure una pluja molt fina que ja no ens deixarà fins al final de l'etapa.

El camí cada vegada es complica més, fins que trobem un pastor i ens aconsella agafar la carretera ja que tot està molt mullat, el riu baixa molt ple i no el podrem travessar. Li fem cas i mentre anàvem per la carretera ens van passant uns cotxes dels anys 60 i 70 tipus BMW, Mercedes... Feien el Rally Tour Pyrénées 2008.

Més endavant trobem un pastor amb el seu ramat de bous i el gos que les tenia a totes sota control, el saludem, el gos se'ns acosta i amb la pota ens demana que li fem carantines. Deixem el pastor i el gos i entrem a la Comunitat Aragonesa per Zuriza en el Valle de Anso, segueix plovent i busquem allotjament al càmping. Davant nostre tenim totes les muntanyes amb neu i pensem que l'endemà ja la tocaríem, estem a 1.200 m i

Contemplant els Banys de Panticosa. Foto: Ramon Martín

el fred es fa notar. Entrem al bar i ens ofereixen alberg o habitació, el preu no és gaire diferent i preferim habitació doble amb bany. Parlem amb la noia que porta el bar i encetem el cas de l'alcalde de Fargo. Ens comenta que molta gent va anar fins allí atrets pel 'morbo' que generaven els mitjans de comunicació.

A la tarda feien un partit de tennis per la tele i totes les noies del càmping entusiastes del Nadal estaven allí animant-lo com si estiguessin a peu de pista. Cap al tard comença a venir gent per fer-hi nit i l'endemà fer alguna excursió, és divendres i s'ha d'aprofitar el cap de setmana. El càmping està situat en un lloc privilegiat amb diferents opcions per sortir a fer muntanya.

**Eta 7: Zuriza – Aguas Tuer-
tas (17 km; 1.100 m pujada, 700
m baixada)**
(7/06/2008)

Esmorzem al càmping amb tots els muntanyencs preparats per fer cims. Nosaltres agafem una pista ampla que ens portarà fins a un trencall, aquí veiem l'últim ramat de bous, a partir d'ara solament trobarem vaques i cavalls. Agafem un corriol amb forta pujada que ens porta fins al refugi de Taxera, entrem i no és més que un habitacle ple de forats per on s'escola el vent gelat de les muntanyes fent el seu brogit característic.

Deixem el refugi, no trobem marques però sabem que havíem de travessar les muntanyes que teníem al davant i anem pujant per la llera d'un reguerol que baixa amb força i ens fa canviar d'un costat a l'altre. No era la senda pirinenca però anem guanyant altura i mirem de situar-nos. Veiem el José que va pujant per l'altra banda de la muntanya, li fem senyals i ens diu que el camí va per on està ell, ens dirigim cap allí travessant tot el barranc. Ens hi unim i anem

Parc d'Ordesa. Foto: Ramon Also

pujant fins a trobar el Cuello de Pietreficha, 1.960 m. Bufa un vent molt fort i fred, no ens podem aturar, trepitgem les primeres clapes de neu sense cap perill aparent i encarrilem la baixada. Veiem les primeres marmotes i els isards, estem en ple Pirineu Aragonès, Vall d'Echo.

Baixant creuem trams amb neu, amb precaució però sense dificultat. Parem a fer un mos, ja és mig matí i portem molta estona sense parar. Traiem el formatge del Roncal i un tros de llonganissa. Mentre mengem comentem que poc que ens agrada la llonganissa i que bona que la trobem quan no tenim altra cosa per menjar. Seguim tirant avall fins a Garinza, comença a ploure i veiem un pastor que puja a buscar les vaques escampades per la muntanya. Creuem el riu i agafem una pista que en 7 km ens porta fins al Refugi de Aguas Tueras, on hi arribem plovent.

El refugi és una petita habitació de 3 x 3 m amb dos bancs de pedra a les parets i una llar de foc sense llenya, amb molta humitat. Allí ens trobem amb dues parelles que portaven tres gossos. Com que estava plovent tota la gent que era a prop del refugi s'aplegà a

buscar aixopluc, allò semblava "El camarote de los hermanos Marx". Quan comença a escampar, la gent va marxant i tan sols quedem les dues parelles, els gossos i nosaltres. El José els pregunta si pensaven passar la nit allí, ja que hauríem de fer alguna cosa amb els gossos, ens diuen que no, que tenen previst marxar i fer nit a un altre lloc; respirem.

Al cap d'una estona arriben dues noies i un noi a qui els havia agafat la pluja de ple i venien totalment xops. A sense manies es treuen tota la roba mullada i es posen roba seca que portaven a la motxilla, un cop canviats ja havia parat de ploure i marxen. Ens quedem sols, fem un petit tomb pels voltants i arriben uns agents forestals amb una parella de la guàrdia civil, ens pregunten més per curiositat que per obligació si pensàvem passar la nit allí, els diem que sí, fan una ganyota i marxen.

Quan ja ens pensàvem que passaríem la nit tots tres sols arriben dos manyos de Saragossa, que feia estona que els sentíem cridar quan pujaven, un anava molt de pressa i l'altre en prou feines el podia seguir, un cop fetes les presentacions de rigor es treuen de

dintre de la motxilla grans quantitats de menjar i beure, nosaltres només portàvem un entrepà que havíem demanat al matí abans de sortir del càmping. En arribar la nit ens vam acomodar com vàrem poder, uns estirats sobre els bancs de pedra i els altres per terra, no cal dir que de dormir res de res, i a sobre un dels manyos es va fer un fart de roncar que ens va tenir entretinguts tota la nit.

Eta 8: Aguas Tuertas – Candanchú (15 km; 600 m pujada, 650 m baixada)
(8/06/2008)

A trenc d'alba ens llevem, ens prenem un suc i sortim del refugi. Durant la nit havia nevat a les muntanyes i al terra l'aigua estava glaçada. Travessem tota la vall de Aguas Tuertas i en arribar al final veiem que tenim el riu que no ens deixa passar sense treure'ns les botes; és molt d'hora per començar a fer un bany de peus i mirem si podem esquivar-lo per algun lloc, és impossible, no hi ha més remei que descalçar-nos i l'aigua està tan freda...

Quan ja havíem passat arriben els manyos i els indiquem que si volen passar s'hauran de treure les botes. Sense fer-nos cas es posen a creuar el riu calçats i quan van sortir l'aigua els regalimava de dintre les botes a base de bé. Vam pensar "baturros han de ser". Nosaltres seguim la nostra ruta i assolim la cota 1.915 m amb un paisatge alpí meravellós. Arribem a l'Ibon d'Estarres, el flanquegem per la dreta; és diumenge i això fa que ens trobem força gent que puja des de Candanchú per passejar per aquells paratges; contemplem un ramat d'isards que pasturaven tranquil·lament lluny del lloc on passava la gent.

Estem en terres franceses i anem seguint les marques de dos GR, al cap d'una estona el nostre GR es desvia de la pista i s'endinsa

Gradas de Suaso (Parc d'Ordesa). Foto: Ramon Also

per un corriol poc marcat cap a una vall, travessem un bosc de faigs i en sortir-ne ens trobem amb la Gaba d'Aspes, un torrent que porta força aigua i que per creuar-lo cal treure'ns una altra vegada les botes i passar amb molta precaució.

Un cop havíem passat ens trobem al mig del sender una clapa de neu que no ens fa gens de gràcia i decidim evitar-la per la part de sota; no va ser gens fàcil ja que per tornar al sender vàrem haver de pujar per un fort pendent que cada cop que feies una passa en retrocedies dues. Amb molt d'esforç, i agafats a les branques dels arbustos i l'herba del terra, vàrem poder sortir d'aquell parany.

Ara ja és un corriol, es fa tan estret que tan sols ens hi cap un peu, hem d'anar amb molta precaució ja que tenim a una banda un estimball considerable. Quan ja hem sortit i el sender es fa més ample, amb unes herbes mullades faig una relliscada i rodolo per terra, els bastons van per una banda, l'ampolla d'aigua per l'altra, no em puc aixecar, li dic al meu company que em tregui la motxilla que m'impedeix posar-me dret, ell tampoc pot i em tira amunt amb motxilla i tot.

Afortunadament únicament tinc algun cop i rascades a les mans i les cames que trigaran bastant de temps en curar-se del tot. Seguim fins a Cuello Causiat, estem a la part d'Aragó i entrem a Candanchú. És un poble fantasma, tot està tancat i no s'hi veu ningú, únicament trobem una cafeteria que portaven uns sud-americans i ens indiquen que l'únic lloc que està obert és l'Alberg Aya, que està al peu mateix de la frontera i que serveix d'alberg de pelegrins que fan el Camí Aragonès. Ens encaminen cap a l'alberg i ens allotgem.

Eta 9: Candanchú – Sallent (22 km; 1.000 m pujada, 1.150 m baixada)
(9/06/2008)

De bon matí, i després d'esmorzar, demanem un entrepà per dinar i sortim. El primer tros compartirem el camí Aragonès amb alguns pelegrins, principalment francesos, fins que trobem una cruïlla amb un pal indicador que ens indica el camí que hem de seguir. Anem remuntant la vall durant força estona, trobem una cabana i més endavant uns agents forestals que feien la ronda, els saludem i seguim fins al fons de la vall. Estem als peus del Pic d'Anyanet, una gran paret

ens impedeix el pas, mirem les indicacions que portàvem i ens trobem que la neu havia tapat el sender que pujava per guanyar un pas pel coll.

Pugem amb molta cura ja que una relliscada ens portaria 300 m avall rodolant per la neu, anem seguint alguna petjada i clavant botes fins que estem a punt de coronar el coll; tenim dos trams amb petjades, decidim agafar el de la dreta i en poca estona estem amb neu fins als genolls que ens impedeix avançar, mirem de sortir d'aquella neu tan tova i ens dirigim a la paret que tenim més propera, ens traiem les motxilles i fem una grimpada enfilant-nos per una mena de canal fins al coll. Al arribar allí per un lloc que no tocava estem una mica despistats, també arriba el nostre company de camí José que ha anat seguint les nostres petjades.

Hem de trobar els Ibons d'Anyanet, però la quantitat de neu que hi ha, fa que tot estigui ple de gel i per algun forat endevinem que estem a sobre dels Ibons. Al'altra banda veiem unes persones que estaven fent fotos, ens hi dirigim fent una gran volta per evitar els forats de la neu. Arribem fins allí i eren dues noies catalanes que estaven fent excursions pels Pirineus d'un costat a altre i havien pujat fins als Ibons des de Formigal, tenien intenció de fer el Pic d'Anyanet, si més no això va ser el que ens van dir.

Nosaltres agafem el tram que en un principi està cobert per la neu, se'ns n'omplen les botes i en acabar la congesta hem de parar per canviar-nos els mitjons i aprofitem per menjar-nos l'entrepà perquè ja passava de migdia. Seguim baixant i ens trobem amb grans torrents d'aigua del desglaç que ens impedeixen el pas; en algun lloc hem d'esquivar-los fent algun invent, com tirar motxilles i pals i després fent un salt nos-

Cola de Caballo (Parc d'Ordesa). Foto: Ramon Also

altres. Per fi arribem a l'estació d'esquí de Formigal, tot està tancat, seguim la carretera fins a la porta d'entrada i allí descansen una estona. Para un cotxe amb una parella que estaven preparant una excursió per a l'endemà i ens pregunten què tal està el camí fins als Ibons, els contestem que el torrent baixa amb força aigua però que es pot travessar i al final hi ha neu però es tova i sense cap dificultat.

S'ofereixen per portar-nos fins a Sallent ja que encara ens queden 6 km per carretera; acceptem sense deixar que s'ho repensin i en arribar els convidem a una cervesa. Era una parella de Saragossa que tenien familiars a Barcelona, ell era del Barça i la dona del Reial Madrid, teníem conversa per a una estona amb rivalitat matrimonial, però la dona no va voler entrar en el joc.

Després de fer la cervesa al Casino de Sallent, que està a les dependències de l'Ajuntament, busquem un lloc per dormir, l'Alberg Foratata. És un alberg una mica 'cutre', vaja, 'cutre' del tot.

Li preguntem si fan sopar i ens diu que el cuiner està de vaga i que ens busquem la vida, el cuiner és

ell; al final va dir que sí, que ens faria sopar.

Ens n'anem cap a la habitació i ens instal·lem. Mentre jo anava a dutxar-me el meu company va anar a fer un tomb pel poble, la dutxa estava al passadís i era comunitària; en sortir de l'habitació se'm va tancar la porta i al tornar de la dutxa em trobo amb una tovallola petita a la cintura i al mig del passadís sense poder entrar a l'habitació, miro d'entrar en alguna altra i al final en trobo una d'oberta, agafo una manta i me la poso per sobre. Us podeu imaginar l'efecte que devia fer perquè quan va arribar l'encarregat de l'alberg i em va veure amb aquella fila es va aguantar el riure com va poder i va dir: *Ara ve el teu company, li deixo una clau.*

Un cop resolta la incidència anem a fer un tomb pel poble i a fer compres per al dia següent. Arribem a una fruiteria i estaven els nens del poble cantant a la porta: *Abre Lola, que son las cinco*, esperaven que la senyora de la botiga els obrís per poder comprar el berenar. La Lola és una senyora encantadora i molt trempada, li vam comprar uns préssecs que tenien gust de préssec, feia anys que no en tastava de tan bons

amb tot el seu gust. Abans de sopar preguntem al que portava l'alberg com estava el pas per anar a Panticosa, ens va dir que fins al Refugi de Respomuso estava bé, però que a partir d'allí PROHIBIT, molta neu acumulada amb un quatre sobre cinc de risc d'allaus. Rebem una trucada del nostre company Cèsar que pensava pujar per caminar uns dies amb nosaltres però a l'informar-se de la situació ens va aconsellar que ho deixéssim i que no intentéssim passar ni a Panticosa ni més endavant, ja que tampoc podríem a causa de la gran quantitat de neu acumulada.

Ell tenia els bitllets i el refugi reservats i va haver d'anul·lar-ho tot. Fem una reunió d'urgència i decidim anar l'endemà fins a Respomuso i després deixar la senda pirenaica per més endavant, quan la neu i el temps ens siguin més propicis. El nostre company de camí José també fa la motxilla i marxa cap a Madrid per continuar fent la senda pirenaica amb menys neu i en més bones condicions climàtiques.

Eta 10: Sallent de Gállego – Refugi de Respomuso (16 km; 900 m pujada)
(10/06/2008)

Sense cap pressa esmorzem i preparem una sola motxilla, volem arribar al Refugi de Respomuso, pensem que podem estar entre pujar i baixar unes set hores, però sense el pes de les motxilles serà per a nosaltres com una passejada per la rambla.

Sortim de Sallent fins a la presa de Sarra i agafem un camí molt fressat i ben marcat que ens porta, sempre en pujada, passant per un parell de geleres i un paisatge idíl·lic fins al Refugi a 2.200 m. Pugem sense cap pressa gaudint de la panoràmica, al cap de quatre hores arribem al Refugi, fem una cervesa i demanem si ens poden servir dinar, cap problema, l'estan enllestint, unes "potxes" i mandonguilles.

Preguntem com està el GR-11 per passar a Panticosa i ens contesta que nosaltres mateixos, que el diumenge va haver-hi gent que va passar, que miréssim com estava, realment estava tot emboirat i amb força neu al peu del Refugi.

Vam dinar i a l'hora de pagar vam presentar el carnet de federats i ens van dir que a la Comunitat Aragonesa el carnet de la Federació Catalana únicament té valor

d'assegurança sense dret a cap descompte. Veiem que el cel s'està tapant i uns núvols negres van guanyant terreny, agafem el camí de baixada i al cap d'una estona ens trobem una marmota que no s'adona de la nostra presència, la podem fotografiar com si fos un peluix.

Poc abans d'arribar al poble comença a ploure cada cop amb més força, ja estem a la carretera però estem xops de dalt a baix, veiem una furgoneta que baixava, li fem senyals per si ens pot portar, s'atura i pugem molls com anàvem, el meu company al darrere amb totes les eines de tall que anaven soltes i jo al davant. Ens va posar la calefacció i en un moment ens vam refer de la mullada.

El noi que ens va portar ens va explicar que a ell també li havien agafat aquestes tempestes imprevistes a la muntanya fent caminades i en aquests casos s'agraeix l'ajuda. Arribem a l'alberg i fem la motxilla per sortir l'endemà a primera hora del matí cap a casa.

Sallent de Gállego – Barcelona
(11/06/2008)

Ens llevem de bon matí i anem a la parada d'autobús per anar fins a Sabiñánigo. D'allí a Huesca i canvi d'autocar un altre cop fins a Barcelona. El viatge bastant avorrit, era el dia de vaga dels transportistes i estava la carretera sense camions.

Quan estàvem a l'estació d'autobusos de Sabiñánigo li preguntem a un xofer quan arribaria el nostre autobús fins a Barcelona i ens va contestar que ell marxava i si no pujàvem de seguida al seu autobús ens quedàvem a terra. Al migdia ja érem a Barcelona.

Ramon Also

Collado de Añisclo. Al fons, la Vall de Pineta. Foto: Ramon Also

XXI CAMINADA POPULAR DE VILANOVA I LA GELTRÚ

Sota l'atractiu lema d'anar a esmorzar a Sant Pau de Gallifa, encetaríem la vint-i-unena edició d'aquesta ja veterana Caminada Popular de la nostra ciutat. Així, després de la desaparició de l'equip de megafonia, el Pitu Blanes no tingué cap més remei que donar la sortida des del balcó amb l'enèrgic crit de : a la una, a les dues i a les tres!!! Endavant Caminada !!! i de seguida una munió d'alguns més de quatre-cents caminaires (i un munt de gossos) enfilava els carrers de les Premses i Major cap a Cap de Creu, encapçalant aquella gran comitiva el Pep Torres i el Ramon Casas com a membres de l'organització.

La veritat és que, en aquella hora del matí, feia goig aquella corrua excursionista que havia estat fidel a la convocatòria molt a pesar dels greus desgavells que havia ocasionat el fortíssim vent del dia anterior. Per sort, aquell diumenge es presentava amb un cel clar i ni un bri de vent, i molts vilanovins optaren per anar a la Caminada. I és bo i saludable, perquè a més de l'exercici físic de caminar els 15,3 km del recorregut, també serveix per retrobar-se i xerrar amb amics i coneguts, alguns fins i tot que no es veien de la Caminada de l'any passat. De passada també serveix per cultivar una mica més la nostra cultureta local, amb les erudites explicacions històriques de l'opuscle i mapa que s'entreguen a tots els participants,

confeccionats amb el rigor amb què ens té acostumats el Vicenç Carbonell.

Seguiríem pels carrers Tarragona i Torre d'Enveja i, travessant el Parc d'Enveja, fariem cap davant l'escola Cossetània i avinguda de Rocacrespa amunt, fins arribar al lloc conegut d'antic com els Sis Camins, avui dia cruïlla de carrers d'aquest barri de l'extraradi vilanoví. Havíem de seguir per un dels sis camins, per sort encara sense asfaltar, com és el vell camí de Rocacrespa o del Salze, perquè la resta ja han sigut víctimes de la voracitat urbanitzadora. Tot i que quasi arribaríem a tocar el creuament de la carretera de l'Arboç i l'Autopista C-32, giraríem tot seguint pel costat d'aquesta autopista fins arribar a l'ampli pas subterrani

que la travessava, mentre que a l'altra banda un carrer asfaltat ens portaria fins a un extrem de la urbanització de Corral d'en Cona, lloc on es realitzà un agrupament per reunir la llarga comitiva que s'havia constituït.

A partir d'aquí, i travessant una pineda i uns camps, el camí ens faria arribar fins a una espècie de collet, on quedava a l'esquerra el caseriu de Gallifa, mentre que a la dreta, a la part alta, sorgien les runes de l'ermita de Sant Pau de Gallifa, lloc escollit pels organitzadors per aturar-nos a esmorzar. Ben aviat aquell lloc de muntanya, entremig d'uns quants pins, s'omplí de colles d'amics i caminaires cruspint-se el corresponent entrepà. On menys personal hi havia era precisament al costat de l'ermita, potser per no

Pel camí de Rocacrespa. Foto: Josep Blanes

Esmorzar a Sant Pau de Gallifa. Foto: Josep Blanes

Cap al camí de Mas Trader. Foto: Josep Blanes

Continua la baixada. Foto: Josep Blanes

Baixant cap a la carretera de Cubelles. Foto: Josep Blanes

Panoràmica de la Central Tèrmica de Cubelles. Foto: Josep Blanes

Aiguamolls a la desembocadura del Foix. Foto: Josep Blanes

Travessant el Foix. Foto: Josep Blanes

Bany a la Platja Llarga. Foto: Josep Blanes

haver de pujar més amunt o potser per allò que l'ermita era en runes i no tenia teulada. Esgotat el temps d'esmorzar, la caminada seguí pel camí de Gallifa fins arribar a la carretera local que va de Mas Trader fins a Cubelles, enllaç on la guàrdia urbana de Cubelles col·laborà en la regulació del trànsit per incorporar-se a la vorera dreta. I per aquell costat la Caminada s'estirà tot travessant la vila de Cubelles, fins per sota el pont de la carretera C-31 i pel costat del passeig per la riba esquerra de la riera del Foix, la qual també travessaríem més avall en arribar sota el pont de la via del tren.

I aniríem cap a la riba dreta, just davant les instal·lacions esportives cubellenques, presidides de lluny per la imatge de la xemeneia de la central tèrmica. Però l'atenció, ara que ens acostàvem al delta del Foix, es fixava en la zona humida o d'interès natural que s'ha constituït en aquell lloc, on un munt de caminaires quedaven bocabadats davant d'aquelles aus palmípedes, majoritàriament constituïdes per ànecs de diverses espècies, cignes i sobretot també gavines, que nedaven en aquells estanys ben a

prop de la desembocadura de la riera del Foix. Eren molts els que desconeixien aquell racó, però evidentment els qui més sorpresos estaven eren nens i nenes, que no paraven de fer preguntes als seus pares. Tot i que una estona abans, els ecologistes de Cubelles repartiren als caminaires un fulletó explicatiu de la zona i de les seves activitats, i a més en aquell indret hi ha col·locat un panell amb explicacions i imatges de les espècies que es podien trobar.

Després de concentrar-nos a la zona de picnic davant la desembocadura al mar, tocava travessar pels dos ponts sobre les llacunes de la llera del Foix, qüestió que afegia un grau més d'emoció a l'itinerari, per tot seguit desembocar al passeig Marítim de Cubelles, fins arribar al torrent de Santa Maria on canviàvem de terme municipal. Però continuava el passeig, aquesta vegada el de Voramar, del Prat de Vilanova, fins que aquest finalitza, i continuàvem per la coneguda però ja protegida Platja Llarga, declarada zona preservada i a més inclosa en el Catàleg de Zones Humides de Catalunya. Cal recordar que la Talaia

va jugar un paper preponderant en la consecució d'aquesta qualificació i en evitar que es construís en aquests espais.

Els caminaires continuàvem per la sorra de la platja, sense de passar la tanca de corda que delimita la zona de nidificació d'aus, tot i que algun turista dominical —que va ser increpat— s'hi passejava amb gos inclòs a pesar dels rètols de prohibició. L'itinerari continuava pel camí lateral al costat de la via del tren, pujava per entremig de les cases del Poble Pescador de Santa Llúcia, i pel pont sobre la via derivava cap a l'antic Xalet del Nin o turó de Sant Gervasi. Allí ja es veia que la Caminada s'havia allargassat considerablement i que hi havia algun grup dispers.

Prop de l'escola Llebetx, el camí va travessar uns camps de conreu abandonats i pujava entremig de pins i fruiters secs fins a fer cap a la rotonda i cruïlla del carrer Zamenhof amb la carretera cap a Cubelles, cruïlla on tinguérem la col·laboració aquest cop de la Policia local, com ho havia fet a primera hora del matí. Seguiríem amunt fins al carrer de l'Aigua, que recorreríem en tota la seva longitud, i finalment tornaríem davant el local social de la Talaia.

Com sempre, i a la finalització d'aquesta Caminada, en ple carrer Comerç l'entitat oferí a tots els participants un bon aperitiu, que els caminaires agraïren dintre una llarga estona de tertúlia i convivència, celebrant que la vint-i-unena edició hagués estat un èxit tant de participació com d'organització. Així doncs, fins l'any vinent, caminaires!!!

Josep Blanes

L'aperitiu a l'arribada al local de l'entitat. Foto: Josep Blanes

51a MARXA D'ORIENTACIÓ

Fidels a la cita de cada any per aquestes dates, la nostra entitat ha celebrat el passat 22 de març la 51a Marxa Social d'Orientació per Descripció, prova que encetava el calendari de marxes tècniques regulades, 11a edició de la Copa Catalana. Si l'any passat la nostra Marxa tenia com escenari els voltants de Begues, al Baix Llobregat, tot rememorant els seus inicis ja que es tractava d'una data molt especial, la del seu cinquantenari, aquest any l'indret escollit ha estat més a prop de casa, concretament a Clariana, un dels nuclis poblats del municipi de Castellet i la Gornal, a la comarca de l'Alt Penedès, tocant a la nostra. Cal dir que no és la primera vegada que els nostres equips visiten aquests paratges. L'any 1995 ja es va realitzar un circuit per aquell municipi però la major part de l'itinerari transcorria més per la part NE de Castellet, contràriament a la d'enguany, més cenyida a la part SO del poble encastellat, i si parlem de dates més allunyades cal esmentar que l'any 1963 la Marxa transcorria també per Castellet i Torrelletes, a més de Canyelles.

Igual que l'any passat, l'èxit de convocatòria i participació ha estat prou important i satisfactori: 153 equips inscrits dels quals 10 no es van arribar a presentar i altres 4 van quedar desqualificats, fent doncs un total de 139 equips classificats, representants d'un gruix de 19 entitats excursionistes de diferents comarques, veïnes i

algunes de llunyanes, a part de socis de la nostra entitat i marxadors que venien per lliure, sense representar cap entitat excursionista en concret. De tot aquest gruix, 58 equips eren federats i alguns d'ells optaven per la Copa Catalana. El vespre anterior a la data senyalada, el dissabte dia 21, es va fer al local social i enmig d'una gran animació l'acte previ del sorteig dels equips i se'ls va lliurar la documentació necessària per a la participació.

L'endemà, diumenge dia 22, a les 8 del matí, es donava puntualment la sortida de la Marxa en el caseriu de can Miquel, agregat de Clariana, al peu de la carretera BV-2116 de Clariana a la urbanització de can Perotet o "Valldemar". La Marxa tenia el seu inici i final davant el Bar-restaurant Miquel.

Deixant enrere la carretera, de seguida s'enfilava amunt i s'enllaçava amb l'antic camí de Cunit a l'Arboç, entre feixes d'oliveres i bosc. Els marxadors no trigaven gaire a veure un nucli de població, amb església i campanar, estampa que es repetiria més d'una vegada durant el recorregut, a part de la tan coneguda -sobretot per a molts dels excursionistes de la comarca- silueta del Montmell.

Passada alguna giragonsa entre el bosc, on s'havia situat el primer control de Pas, se seguia un llarg sender boscós des del qual s'albirava el conjunt de la fàbrica de calç de Clarianacal i la població de l'Arboç, es travessava i se seguia paral·lelament la carretera de la Creu i Trenca-roques i s'accedia al caseriu de la font d'Horta per un camí carreter pujador i

Recollint la documentació a la sortida. Foto: Vicenç Lara

molt fressat. En aquest indret, raconada molt obaga i farcida de vegetació, hi havia el Control A, però abans els marxadors havien de passar pel control de Pas 2, situat estratègicament molt a la vora de la font. De la Font d'Horta a Cal Bladet (o Mas Guineu), lloc del Control B i on s'oferia l'esmorzar, el recorregut era per una bonica fondalada que desemboca al pantà de Foix, a l'altra banda del qual s'emmirallava el poble de Castellet, i passat un tram de la urbanització Llac de Foix els marxadors s'acostaven pel cantó de llevant a la masia de cal Bladet, antic caseriu tancat dins un baluard; allà tenien una mitja hora per esmorzar i renovar forces. I els calia, val a dir, perquè a partir de cal Bladet els esperava un bon tram pujador, el més costerut de la Marxa, abans no arribessin a la Masia de la Creu, on hi havia el Control C.

Així doncs, dels darreres de cal Bladet, una forta drecera boscosa els situava en una ampla pista superior que els allunyava de la vista del pantà a mesura que anaven pujant. Per un camí senyalitzat com itinerari invers d'anada a la Font d'Horta, i girant després per passar per terrenys de la urbanització de la Creu dels Àngels, es

Just després de la sortida. Foto: Vicenç Lara

feia cap aviat a la carretera que puja de Clariana a Trenca-roques i els equips s'adreçaven al costat de la dita masia de la Creu, on els esperava el control C.

Des d'aquí s'emprenia direcció a ponent per un camí carreter solcat de profundes roderes dels carros que antigament, finals del s. XVIII i durant el s. XIX, feien el trajecte des d'aquests indrets a les platges de Vilanova o Cubelles per exportar el vi cap a Cuba i Puerto Rico. Tot fent un parell de marrades entre el bosc on s'havia de passar pels controls de Pas 3

i 4, se seguia una pista carenada lleugerament pujadora fins a assolir la cota 255 metres, la més alta de la Marxa, on es trobava el control D, punt aquest que és un bon observatori del paisatge més proper dels entorns, amb vistes cap a Montserrat i més enllà i on els marxadors disposaven de 5 minuts per descansar.

El recorregut continuava per una pista carenada de sauló en suau davallada i direcció sud-oest que permetia observar tranquil·lament la costa propera i les urbanitzacions de Cubelles i Cunit. A la vista d'un camí transversal la ruta canviava sobtadament de direcció i encetava un llarg recorregut paral·lel a una fondalada seguint un camí ben fressat que passava pel costat de les ruïnes de la masia de cal Blai i una altra masia molt enrunada, la de cal Viló Vell, aquesta gairebé imperceptible al marxador a causa de l'abundant vegetació.

En una cruïlla, passada una cisterna, es desviava a la dreta per entrar al fondo del Viló, on se situava el control E. I d'aquí, ja planejant entre bosc o pujant suaument al costat de camps d'oliveres, es travessaven feixes i marges de pedra seca amb bo-

Un grup del personal de suport. Foto: Vicenç Lara

niques barraques de pedra fins a assolir la part més alta de la pista, on transcorre una canalització subterrània de gas, i s'arribava a travessar la carretera que de Clariana s'adreça a Valldemar. Passada la carretera, sota una alzina se situava el control F. Ja des de l'anterior control el paisatge havia canviat notablement, s'havia deixat la part boscosa per encetar una panoràmica molt oberta, en direcció sud-oest, per la plana del Xinxola. Ara tot era un seguit de conreus bé de vinya, olivera o garrofers enmig d'una gran extensió de terreny i sempre atalaiant el Montmell per una banda i el nucli de població on ens dirigíem. Una gran esplanada poblada de farigolles florides i oloroses acompanyà els marxadors una bona estona. L'itinerari s'encarava obertament cap al proper nucli de Clariana. S'hi arribaria, però, després de travessar un terreny erm pel costat d'un discutit arbre fruiter (albercoquer!? noguer!?... únic punt de referència per a la descripció i que va fer dubtar i ballar el cap a més d'un equip) i de les naus de la fàbrica Big Mat Vicario, de material de construcció. Passada la tanca d'una depuradora, es feia cap al Control G, al costat d'un bosquet.

L'equip escombria. Foto: Vicenç Lara

D'aquí els caminaires enfilaven el camí vell de La Gornal a Clariana i entraven finalment al poble pel carrer Major, en una cantonada del qual els sorprenia el 'temut' control de Motxilla. Els marxadors disposaven de 10 minuts autoneutralitzats per arribar-se a un punt d'aparcament que l'organització havia considerat un mirador excel·lent d'una gran part del Penedès, motiu pel qual s'havia confeccionat expressament un panell o taula d'orientació amb tot un seguit de fotografies ampliades indicant la situació i nom exacte de

la muntanya, serralada o població que des d'allà s'albiraven.

Es continuava la caminada pel carrer de la Casa Gran i un cop creuada la carretera de Castellet a la Gornal s'arribava davant les restes de l'antiga capella de Sant Jaume, al costat mateix del temple de la Mare de Déu de Montserrat, un edifici aïllat, amb cimbori i vistós campanar hexagonals, que s'havia pogut observar de lluny durant bona part del trajecte. Aquí hi havia el control H i els marxadors també disposaven de 10 minuts per visitar l'interessant interior del temple i descansar. A partir d'ara ja s'anava cap al final. Vorejant vinyes i algun tram de bosc, es desembocava al mateix camí de l'Arboç a Cunit que els equips ja coneixien de l'inici de la marxa i que ara es recorria en sentit contrari, cara sud; pel costat de la canalització del gas el camí conduïa novament a can Miquel, on finia la Marxa.

Per a la recollida de butlletes i signatures, aquest any es disposava de dues taules, A i B, per als equips amb números senars o parells respectivament, cosa que va agilitar la feina als Controls d'Arribada i va fer que no s'acumulessin tantes parelles al mateix

A plena marxa. Foto: Vicenç Lara

moment. A tots els equips se'ls va lliurar el Relat complementari conforme anaven arribant i a partir d'això tot va ser qüestió de relaxament, comentaris, bromes i bon humor entre la concurrència, tot comparant resultats i esperant els de la classificació general mentre es gaudia d'un temps primaveral a la terrassa del Bar Miquel. Pel que fa als resultats globals, un cop vistos els temps que havien marcat cadascun dels equips, hem constatat que una gran majoria han pecat de córrer més del compte en relació a les mitjanes horàries que havia senyalat l'organització, i és que s'ha de recordar que aquesta Marxa, a més de ser per Descripció, també és de regularitat; si bé s'ha de deixar constància que hi ha hagut resultats molt bons i ajustats al minut exacte entre control i control.

En relació a les incidències dels quatre Controls de Pas que hi havia durant el recorregut, a part dels de Regularitat, direm que als Passos 1 i 3 va deixar de passar 1 equip a cadascun, i al Pas 2, al costat de la Font d'Horta, varen ser 8 equips els que se'l van saltar, a part dels quatre equips també penalitzats per no portar la Motxilla reglamentària. Pel que fa a l'indret escollit, si tenim

En Jesús Santacana i en Xavier Salleras. Foto: Vicenç Lara

en compte els comentaris que ens han arribat, sembla que ha agradat a la majoria, cosa que és d'agrair. Un cop arribat 'l'equip escombra' i recollits tots els estris i paperassa que comporta l'organització, una bona colla es desplaçà a Bellvei del Penedès per fer un dinar al restaurant La Bleda. I com sempre, no voldríem acabar aquesta ressenya sense donar les gràcies a les entitats i empreses que d'una manera o altra han col·laborat en la celebració de la Marxa, ja sia amb premis i trofeus o en la facilitació d'informació i mitjans: Ako, Vielco,

Falcó, Ajuntament de Castellet i la Gornal, Magic Garden, Promocions Solà Olmedo, amos i masovers de masies i indrets de l'itinerari, i agraïment especial als encarregats del Bar-Restaurant Miquel per la bona disposició demostrada en tot moment i facilitar el local per a l'organització i treballs informàtics.

Agraïment també molt especial a la Sra. Maria Canals, de Clariana, que tingué cura del temple o Santuari de la Mare de Déu de Montserrat per tal que els marxadors poguessin visitar-lo i gaudir-ne durant els minuts de què disposaven. I no cal dir, gràcies també a tot el personal de l'organització per la seva valuosa tasca en controls, recerca d'itineraris, avituallament, confecció de pancartes, rètols, senyalitzacions de trànsit, etc. etc. I agraïment, amb majúscules, i no ens cansarem de remarcar-ho, a totes les entitats excursionistes i equips participants, als incondicionals i als novells, sense el suport competitiu i bon ànim dels quals tot aquest esforç d'organització no tendria cap sentit. Felicitacions a les entitats i millors equips classificats. Gràcies, doncs, a tothom i fins l'any vinent.

Grup de Marxes

Control d'arribada. Foto: Vicenç Lara

A. E. TALAIA		51ª MARXA D'ORIENTACIÓ PER DESCRIPCIÓ						22/03/2009		
PROVA PUNTUABLE PER LA COPA CATALANA DE MARXES TÈCNIQUES REGULADES										
CONTROL	SITUACIÓ		HORARIS			Nº TEMPS	DISTANCIES		MITJANA	
			OFICIAL	NEUTR.	TOTAL		REAL	NEUTR.	Km/h	m/seg
SORTIDA	Can Miquel		0	0	0	0	0	0	0	0
Pas 1	Camí									
Pas 2	Corriol Font d'Horta									
A	Font d'Horta		45,0	5,0	45,0	90	3.000		4,00	1,11
B	Mas Guineu		23,0	30,0	28,0	56	1.800		4,70	1,30
C	La Creu		22,0	1,0	52,0	104	1.360		3,71	1,03
Pas 3	Marrada									
Pas 4	Corriol vegetal									
D	Cota 257		16,5	5,0	17,5	35	1.080		3,93	1,09
E	Fondo del Viló Vell		29,0	1,0	34,0	68	2.190		4,53	1,26
F	Alzina		22,5	1,0	23,5	47	1.570		4,19	1,16
G	Camp de la Barraca		24,0	1,0	25,0	50	1.800		4,50	1,25
Motxilla	Mirador Clariana			10,0						
H	Santuari Montserrat		10,0	10,0	21,0	42	730		4,38	1,22
ARRIBADA	Can Miquel		14,5		24,5	49	1.110		4,59	1,28
TOTALS			206,5	64,0	270,5	541	14.640		4,25	1,18
		hores	3	1	4					
		minuts	26,5	4,0	30,5					

SITUACIÓ I COMPOSICIÓ DELS CONTROLS

LLOC	PAS	COMPONENTS
Sortida Can Miquel	8 h	S. Butí, Nati Salvadó, Cristòfol Soler, Pilar Porras, M.C. Barceló
Pas 1 Camí		Tina Moya
Pas 2 Corriol Font Horta		Salvador Martínez, Àgueda López
Cont.A Font d'Horta	8 h 45 min	Josep M. Also, Dolors Lacasa, Xavier Capdet, Aina i Marc
Cont.B Mas Guineu	9 h 13 min	Vicenç Carbonell, Rosa Raventós, Pep Torras, Paqui Sánchez, Ernest Perera, Teresa Duran, Manel Montoliu, Paquita Albet, Pili Meléndez
Cont.C Masia La Creu	10 h 5 min	Xavier Salleras, Jesús Santacana, Vicenç Lara
Pas 3 Corriol marrada		Ramon Forgas
Pas 4 Corriol vegetal		Antoni Ordovàs
Cont.D Cota 257	10 h 22,5 min	Andreu Usieto, Maria Aragonès, Josep M. Raset
Cont.E Fondo Viló Vell	10 h 56,5 min	M.Àntonia Papiol, Conxi Millan, Manuel Escoriuela
Cont.F Alzina	11 h 20 min	Joan i Aida Toledano i Jordi Martí
Cont.G Camp Barraca	11 h 45 min	J. M. Sánchez, Petri Pérez, Salvador Pujadas, Lurdes Campins
(Motxilla)Clariana Vella		Francesc Soler, Ramona Gallart, Montse Carbonell, Anna Ferrer
Cont.H Santuari Montserrat	12 h 6 min	Rosa Farriol
Arribada Can Miquel	12 h 30,5 min	Josep Elias, Marina Massó, M.Rosa Ivern, Jordi Forgas
		Sònia Dallà, Marina F.
		Salvador Butí, Nati Salvadó, Cristòfol Soler, Pilar Porras, Josep Blanes, Blanca Forgas

Equip encarregat d'obrir marxa: Josep Blanes, Blanca Forgas, Josep Carbonell, Neus Solé, Viky Florenciano, Evèlia Casado.

Equip escombra: Jani Ferrer, Ricard Sabaté, M. Carme Barceló.

Equip informàtic: Ramon Casas, Jaume Esteban.

Cerca i preparació itinerari: Cristòfol Soler, Pilar Porras, Xavier Salleras, Jani Ferrer.

Descripció itinerari: Blanca Forgas.

Relat complementari: Vicenç Carbonell (fotografies de J. Santacana i B. Forgas).

Horaris: Salvador Butí, Jani Ferrer, Josep M. Sánchez.

Repartiment controls: Jani Ferrer.

Material divers: Xavier Salleras, Cristòfol Soler, Pilar Porras, Lurdes Campins.

Megafonia: Manel Massana.

Trofeus: Cristòfol Soler i Jani Ferrer.

Cartografia: Mapa topogràfic de Catalunya: 1:10.000. Fulls núms.: L'Arboç 447-2-2 (138x66) i Castellet i la Gornal 447-2-3 (138x67), 2000. Castellet i la Gornal. Plànol d'informació municipal 2005. Mapa Parc del Foix i Parc d'Olèrdola 1:20.000, Editorial Piolet, 2007.

RESULTATS MARXA TALAIA 2009					
ORDRE	DORSAL	NOM1	NOM2	ENTITATS	PUNTS
1	20	Llobet Miquel	Chaves Josep M.	C.E.Avinyo	8
2	141	Costa Atila	Altarriba Jordi	C.E.Avinyo	9
3	76	Zudaire Jesus	Cortes Froilan	C.E.Molins Rei	9
4	16	Fonts Manel	Corominas Pilar	C.E.Avinyo	10
5	120	Baig Assumpta	Corominas Pere	Talaia F	11
6	56	Ivern Pere	Fontanet Gertru	Vilanova	12
7	144	Sagarra Antoni	Oltra Eliseu	Talaia	12
8	72	Planas Josep	Muela Roser	Talaia F	13
9	57	Domingo Roger	Gimenez Marcos	Foment.E.Barna	13
10	9	Gazquez Josep	Casals Carme	C.E.Lleida	14
11	103	Fernandez Pere	Poch Agusti	Talaia F	14
12	78	Cinca Miquel	Gonzalez Teresa	C.E.Ripoll	14
13	23	Ramos Jordi	Planas Montse	Foment.E.Barna	15
14	121	JosepFaidellaJordi	Vargas Carlos	C.E.C.	15
15	146	Rubio Xavier	Rubio Anna	Foment.E.Barna	16
16	27	Castellon Aina	Soler Carles	Vilanova	16
17	116	Lopez Diego	Palacios Teresa	C.E.Sitges	16
18	147	Montane Eduard	Pascual Lurdes	Talaia	17
19	25	Socias Conxita	Sanchez Cristia	Vilanova	17
20	63	Masdeu Pere	Masdeu Pere	Talaia	17
21	77	Dorado Francesc	Solanes Marga	C.M.Hospitalet	17
22	106	Marti Joan	Torres Encarna	Talaia	18
23	104	Ortuño Maria	Esteban Elisab.	Vilanova	18
24	124	Jasanada Josep	Huguet Montse	Vilanova	18
25	91	Viladrich Joan	Costa Josep M.	C.E.Avinyo	18
26	60	Gonzalez Miquel	Prat Noemi	Vilanova	18
27	74	Duran Ramon	Duran Adriana	U.M.Eramprunya	18
28	105	Lopez X. Soler	Lopez X. Garcia	Talaia	19
29	110	Costa Camil	Galante Manel	C.E.Avinyo	19
30	102	Ferrer Marcelli	Paterna Marga	Talaia	19
31	68	Vallespir Xavi	Marti Noemi	Vilanova	19
32	143	Doria Josep M.	ContrerasAlfred	Talaia	19
33	101	Mill Jordi	Vall Avelina	C.E.Avinyo	19
34	48	Gonzalez Carles	Catala Judit	Vilanova	20
35	29	Herms Joan	Pare M.Angels	C.E.Avinyo	20
36	107	JasanadaFrances	Massana Montse	Talaia	20
37	111	Urban Lidia	Duran Pablo	U.M.Eramprunya	20
38	79	Llenas Ricard	Llenas Ramon	Vilanova	21
39	113	Balaguero Josep	Sole Nuria	C.E.Lleida	21
40	94	Marco Fermi	Ros Marian	C.E.Blaus	21
41	109	Marti Ramon	Planas Maria	Talaia	22
42	64	Pujol LLuis	Pujol Andreu	Vilanova	22
43	59	Llenas Pere	Gallego Adria	Vilanova	22
44	88	Coll Goretti	Minella Jordi	Vilanova	22
45	97	Martorell Xavi	Senso Antoni	Talaia	23
46	44	Rubio Maria	Carbo Dolors	Clariana	23
47	99	German Romy	Sevilla Agustin	Vilanova	23
48	45	Fuster Llorenç	Fuster Maria	Talaia	24
49	129	Pares Angel	Contreras Josep	Talaia	24
50	50	Noes Xavier	Salvador Lurdes	Talaia	24

RESULTATS MARXA TALAIA 2009					
ORDRE	DORSAL	NOM1	NOM2	ENTITATS	PUNTS
51	43	Riera Giol	Jorba Ignaci	Talaia	25
52	18	Coll Carles	Montroig Pere	Sitges	25
53	138	Gomez Carles	Rigual Isidre	Talaia	25
54	28	Poch Eulalia	Salvador Bernat	Talaia	25
55	22	Mata Diego	Perez Alejandro	Mad Team	25
56	58	Burcet Arnau	Burcet Marti	Talaia	25
57	122	Carretero Gloria	Casas Albert	Vilanova	25
58	136	Rossell Climent	Marcer Josep	Xulius	25
59	5	Vigil Carles	Gonzalez Oscar	UEC Gracia	26
60	87	Segues Venanci	Segues Guillem	Esparreguera	26
61	125	Ruiz Jesus	Gisbert Frances	Vilanova	26
62	93	Fontecha Sandra	Mercader Ismael	Vilanova	26
63	145	Marrugat Antoni	Medina Francesc	Talaia F	27
64	114	Garcia Antonio	Carrasco Dolors	Foment.E.Barna	27
65	98	Perez Emili	Arnao Felipe	Talaia F	27
66	142	Sole Alicia	Suria Carles	Vilanova	28
67	96	Barbero Carlos	Barbero Nicolas	Altres	28
68	55	Gil Lucio	Gomez Fuensanta	Talaia	28
69	86	Sanchez Pablo	Marmi Eva	Talaia	29
70	65	Belchi Nuria	Gomez Anna M.	Talaia	29
71	66	Monros Toni	Gil Elisenda	C.M.Hospitalet	29
72	10	Munts Carles	Sivill Esteve	Vilanova	29
73	127	Casas Marta	Casas Silvia	Vilanova	29
74	126	Castillo Pau	Martrat Griselda	St.Pere Ribes	29
75	132	Massana Casimir	Cuadras Neus	Talaia F	31
76	123	Bara Jacinto	Lledo M.Carmen	Talaia	31
77	128	Also Ramon	Castellvi Franc	Talaia F	31
78	67	Abos Eduard	Zurriaga Joan	U.M.Eramprunya	32
79	137	Sivill Anna	Suria Elisabet	Vilanova	32
80	90	Masdeu Pilar	Ventosa Oriol	Talaia	32
81	95	Casas Josep M.	Lopez Joan	Talaia	32
82	133	Noes Magda	Galofre Neus	Talaia	33
83	62	Cabre Josep M	Miralles Tomas	U.M.Eramprunya	33
84	119	Mola M.Dolors	Pascual Frances	Sitges	34
85	92	Corbalan Jordi	Rosas Arnau	U.M.Eramprunya	34
86	39	Carbonell Marga	Nuñez Angel	Talaia F	35
87	51	Sivill Joan	Minella Gerard	Talaia	35
88	83	Esmandia Ramon	Garcia Ricard	Foment.E.Barna	35
89	42	Viñals M.Angels	Cascales Ricard	Vilanova	36
90	108	Trujillo Edgar	Marco Alba	U.M.Eramprunya	37
91	80	Gonzalez Juan A	Ocaña Sergio	Altres	38
92	82	Valles Abel	Bugarolas Monica	Altres	39
93	130	Miret Salvador	Ruiz Sonia	Vilanova	40
94	35	Montane Marc	Poch Albert	Vilanova	40
95	4	Moros Santi	Español M.Jose	C.E.Parets	41
96	71	Vidal Manel	Simon Marcelina	Talaia F	41
97	2	Muntadas Joan	Muntadas Isaac	G.E.Campdevanol	41
98	52	Guardiet Josep	Soler Jordi	Vilafranca	41
99	47	Poch Isidre	Valls Pere	Talaia	42
100	13	Daviu Lluís	Borrego Carme	Talaia	43

RESULTATS MARXA TALAIA 2009					
ORDRE	DORSAL	NOM1	NOM2	ENTITATS	PUNTS
101	26	Luque Susana	Campos Jose	Vilanova	44
102	41	Campmany Montse	Gomez Nestor	U.M.Eramprunya	44
103	1	Codina Eudald	Ramos Paqui	Vilanova	45
104	12	Curia Juli	Mitjans Ramon	Xulius F	45
105	61	Llopis Isabel	Bertoli Maria	Talaia F	46
106	17	Stilo Markus	Iglesias Jose L	UEC Anoia	46
107	134	Huguet Ramon	Recasens Pruvi	Talaia	49
108	112	Lopez Pedro	LasquibarVenanc	Vilanova	50
109	148	Andreu Joan	Mestres Carme	Talaia	51
110	81	Palau Jordi	Moreno M.Carmen	Cubelles	51
111	152	Buti Elisenda	Buti Guillem	Talaia	52
112	38	Soler Meritxell	MartinezAntonia	C.M.Hospitalet	53
113	69	Blanco F.Xavier	Vallverdu Roser	Vilanova	54
114	151	Rus Eli	Hurtado Joan	Vilanova	54
115	131	Soler Irene	Plo Jose Luis	C.E.Sitges	57
116	15	Baños Agustí	Ponsa Silvia	Vilanova	57
117	21	Bruna Josep	Romeu Isabel	Talaia	57
118	37	Batlle Sergi	CarbonellMontse	Vilanova	58
119	14	Martin Oscar	Casas Xavi	Vilanova	58
120	54	Nuñez Marc	Mora Elisa	HospitaletInfan	58
121	117	Conesa Loli	Palomares Rosa	C.E.Sitges	59
122	154	Blanch Clara	Soto Marc	G.E.ForcesFortsFermis	60
123	70	Aymami Gener	Tomas Elisa	UEC Baga	63
124	53	Guasch Marc	Segura Monica	Vilanova	66
125	32	Duaigues Genove	Alsina M.Merce	Talaia F	66
126	49	Raventos Rabina	Vinyals Queti	Talaia	67
127	3	Abos Jose M.	Torres Isabel	U.M.Eramprunya	67
128	7	Sanchez Miquel	Hernandez Pilar	Vilanova	71
129	46	Vila Neus	Lluch Albert	Cubelles	80
130	6	Llosa Josep	Lara M.Jesus	Talaia	81
131	149	Lopez Carme	Villa Nuria	Vilanova	82
132	11	Montse Monica	Foz Marti	Talaia	83
133	85	Belchi Salvador	Lagunas Maria	Talaia	88
134	150	Villa Eva	TorrecillaMarti	Vilanova	91
135	36	Bernat Xavier	Guasch Montse	Talaia	94
136	34	MarsellesRobert	Fontanet Angels	C.E.Lleida	112
137	19	Mirabent Jaume	Talegon Maria P	Talaia	117
138	135	RodriguezAdolfo	Nieto ana	C.E.Teia	126
139	140	Ivars Placida	Trujillo Santi	U.M.Eramprunya	148

RESULTATS MARXA TALAIA 2009		
CLASSIFICACIO PER ENTITATS		
ORDRE	ENTITAT	PUNTS
1	C.E.Avinyo	27
2	Talaia F	38
3	Foment.E.Barna	44
4	U.M.Eramprunya	70
5	C.M.Hospitalet	99

PADRÓ DELS QUATRE BATLLES

Talaiencs: Ricard Belasco-ain, Ramon Castells, Joaquim Del Rio, M. José Escuer, Sandra Guerrero, Jordi Pons, Clara Racionero, Xesca Ribas, Carles Torras, Pilar Valenzuela.

Venint d'un dels anys amb menys innivació dels darrers, amb una sequera que els polítics del nostre país van convertir en protagonista del debat diari, aquest any trenca amb la tendència dels anteriors i comença amb unes condicions de neu excepcionals. Per aquesta temporada hem planificat una sortida mensual de nivell baix i dificultat progressiva per tal que qui vulgui pugui iniciar-se en aquesta activitat de muntanya.

La primera sortida la vàrem fer al Port del Comte, pujant fins al cim

Pujant damunt l'Esquena d'Ase. Foto: Jordi Pons

més alt d'aquest massís prepirinenc. Deixant els cotxes a l'aparcament del Clot de la Vall (zona Estivella), a uns 1.950 m, vam

realitzar un recorregut circular pujant primer cap al nord per una pista i després per una canal fins a l'Esquena d'Ase. Des d'aquest punt vam realitzar una travessa cap a l'oest carenejant fins arribar al cim del Padró dels Quatre Batlles (2.382 m). Dia excel·lent, sense fred ni calor i amb una visibilitat boníssima.

Per al descens vam buscar els millors pendents, baixant primer cap a l'est per fora pista, per acabar forçosament a la part inferior de les pistes d'esquí de la zona Estivella de l'estació del Port del Comte.

Jordi Pons Corbella

Sortint de la canal i del bosc arribant a l'Esquena d'Ase. Foto: Jordi Pons

Al cim del Padró dels Quatre Batlles (2.383m). Foto: Jordi Pons

Descens del Padró dels Quatre Batlles vers l'est. Foto: Jordi Pons

SERRA DE L'ALBERA

L'Albera ens esperava aquell dia d'hivern, magnífica com sempre i difícil com sempre. Fa uns anys va ser el fred, ara era el vent. La tramuntana es deixa sentir a l'Albera i l'excursió del mes de desembre de la secció de muntanya es va fer un dia de forta tramuntana.

Vàrem escollir un itinerari més proper a la costa però que ens va sorprendre per la seva varietat en tots els aspectes, paisatge, vegetació, aigua, etc. Arribar al poblet de la Vall no és fàcil, cal anar fins a Soreda i agafar una petita carretera que, molt encaixonada a la vall de la Maçana, es va endinsant a l'Albera des de la plana rossellonesa; abans, però, hem pogut contemplar el Canigó ja nevat darrere unes vinyes encara amb les fulles. La tardor té aquests contrastos.

La Vall és un petit conjunt de cases amb una església romànica que té un nom d'allò més escaient, ja que està situat al fons d'una vall estreta encaixonada entre muntanyes. Aquí s'acaba l'asfalt, però encara podem fer uns 500 metres fins arribar a una mena d'aparcament des d'on ja no es pot continuar avançant amb el vehicle (239 m).

Iniciem l'excursió pel fons de la vall de la Maçana fins a una granja i encetem a l'esquerra una forta pujada entre alzinars que ens porta fins al coll del Pomer (560 m); el corriol és

costerut i fa nombrosos tombs fins arribar al coll que és una cruïlla de camins, des d'aquí podríem iniciar una davallada cap a la plana fins a Argelers, però nosaltres continuem pujant ara més lleugerament.

En algun moment el camí ens permet veure la plana del Rosselló i la costa: Cotlliure, Argelers, Portvendres i el mar. La primera vegada és una sorpresa i dona ànims i uns moments d'eufòria al grup; a partir d'ara, encara que tot pujant, les converses pugen el to excursionista i les parades per fer fotos i admirar el paisatge són més freqüents.

De mica en mica ens apropem a la Torre de la Maçana, una de les fites del dia i també de mica en mica comencem a notar el vent. La torre de la Maçana, a 794 m d'alçada, és una impressionant construcció militar, visible des de la plana del Rosselló, situada estratègicament en un punt de la carena que puja a la línia fronterera actual en un lloc on hi ha una elevació.

Sembla que la va fer construir el rei Jaume II de Mallorca per protegir-se del rei d'Aragó en una època en què les relacions entre ells no passaven per un bon moment. La torre, a part del control visual sobre la costa i la torre veïna de Madeloc, també controla un dels passos entre les dues planes. Encara que sembli mentida, l'any 1285 el rei de

França Felip III anomenat l'Ardit va fer passar per aquestes valls tot un exèrcit per envair Catalunya que el Papa li havia regalat. No havia pogut passar pel coll de Panissars ja que els catalans s'hi havien fet forts. Algú, avui en diríem un traïdor, els va ensenyar un camí alternatiu. Avui se'ns fa difícil imaginar per on van passar, el homes a peu sí, però els carros amb les provisions i l'armament i el material?

A la torre de la Maçana ens hi vàrem agafar com vàrem poder, la vista la vàrem veure a mitges, tot el que vàrem poder obrir els ulls que no va ser massa.. El vent era fortíssim i ens amenaçava de fer-nos volar literalment en qualsevol moment.

L'itinerari ens porta fins al coll de la Plaça d'Armes, a 560 m, que és per on s'arriba a la torre de forma habitual ja que d'allà surt un corriol que porta a una pista practicable per tot-terreny que va d'Argelers a mas Cristina.

Nosaltres iniciem un flanqueig entre un magnífic bosc de faigs ja sense fulles que ens estalvia de pujar el Puig Rodon, que ens queda a l'esquerra, i que ens permet arribar al coll d'en Verderol, a 770 m, sense massa pendent. Les vistes sobre la torre de la Maçana són molt interessants. Des del coll iniciem una forta pujada amb pendent sostingut i fort que ens porta -esbufegant i prenent una decisió

Panoràmica de la costa. Foto: Salvador Butí

cada vegada que movem un peu- al cim de Sallafort, a 978 m. És un cim una mica avançat cap al Rosselló de la carena principal de l'Albera, que tenim molt a prop. Aquí intentem amagar-nos del vent darrere unes pedres força curioses que hi ha.

Del cim continuem resseguint més o menys la carena principal de l'Albera una mica decantats cap al costat rossellonès, sobretot per evitar el fortíssim vent que ara ens frena ara ens empeny en tot aquest sector.

Ara les vistes sobre les dues planes, Empordà i Rosselló, el mar i el Canigó i les muntanyes més allunyades que les envolten és simplement espectacular, de fet és el motiu principal de l'excursió. Tota la badia de Roses fins al Montgrí i les Medes, les Gavarres i el Montseny, el Rocacorba, el Mont i el Bassegodà i a l'altre costat les Corberes amb el característic cim del Bugarach, els Aspres i la plana rossellonesa fins a les platges de Canet i Sant Ciprià.

Al fons podem veure el radar meteorològic del Montoliu de Perellós que marca el punt més al nord dels Països Catalans, i

moltes coses més que se'ns faria llarg d'anomenar.

Estem en un paisatge desolat i grandios, entre aspre i exuberant. Passem pel coll del Prat i a prop del dels Tarrers i ens acostem al puig dels Quatre Termes on no arribarem a pujar i que va ser el punt més allunyat de l'anterior visita de la secció de muntanya a l'Albera, aquella del fred.

Una mica abans d'arribar al puig dels Quatre Termes ens enfonsem en un bosc de faigs i arribem a la font de la Maçana, 969 m, on ens aturem per dinar en una zona una mica protegida del vent.

Aquest darrers trams hem pogut admirar uns magnífics exemplars de boix grèvol realment espectaculars, alguns carregats dels fruits vermells.

Continuem el camí (se'ns està fent tard) i pugem una mica, fins a 1.110 m, punt culminant de la sortida i on ens endinsarem tot baixant en una fageda que ens porta al coll dels Tres Faigs, a 1041 m. En aquest coll conflueix l'itinerari anterior que ja hem esmentat i suposa un lloc estratègic de l'Albera actual. S'hi arriba en 4x4 i constitueix un punt

de sortida de moltes excursions per la zona.

No ens podem encantar gaire i comencem a buscar el camí de baixada que no està gens clar; si per un costat hi ha una pista que ve de sota el Puig Neulós, per l'altre hi ha una catifa de fulles que en algun moment ens colga totalment. El corriol és a sota.

Amb el mapa i sobretot amb el sentit d'orientació ben atent, anem trobant per on baixar. Una petita carena que amb forta baixada ens va portant entre el còrrec del Saüquer i el còrrec de Rodes. Quant el camí es fa evident, resulta que és un corriol molt marcat (sort d'això) que va buscant els millors passos entre roques i espadats per baixar fins al fons de la vall.

La torre de la Maçana, davant nostre, vigila tots els nostres passos, no fos cas que fóssim un exercit invasor.

Finalment arribem a la vall de la Maçana on encara ens espera un altre dels al·licients del dia, l'aigua. El rierol de la Maçana forma tota una sèrie de tolls d'aigua i petits salts més o menys grans però amb molta gràcia i que per l'abundància d'aigua ens permeten gaudir d'uns moments de relaxament i satisfacció. És un indret totalment recomanable i des del poble de la Vall té un accés molt fàcil. Realment sembla mentida que estem a cotes tan baixes i tan a prop del mar. L'Albera té aquestes coses.

Una mica després retrobem la granja i el pàrquing on hi ha els cotxes esperant-nos. Per poc, però hem arribat amb claror de dia.

Salvador Butí

TOSSA PLANA DE LLES

Com hi havia moltes ganes de trepitjar neu i enguany la climatologia ens és favorable per als amants de les muntanyes nevades...un bon grup de la secció de muntanya i també d'esquí (M. Ángel Martínez, Marta Estrada, Gonzalo, Ramon Castells, Juanjo Sánchez, Rafel Solé, Felip Solé,...? i una sevidora M. José Escuer), fem la primera sortida "hivernal" el diumenge 21 de desembre de 2008 i carreguem els cotxes (ben aviadet) a les sis del matí amb raquetes, esquís, piolets, grampons, pals i tot el necessari per dirigir-nos cap a Lles de la Cerdanya amb intenció de pujar la Tossa Plana de Lles.

Després d'un bon esmorzar (no cal dir...) per tenir energia per afrontar l'excursió, arribem al

refugi del Cap del Rec, situat a 1.940 m, on ens trobem amb el Carles Torres, la Pilar (del Centre Muntanya de Barcelona), i també amb quatre persones més, i un cop tots reunits iniciem la marxa al voltant de les 11 del matí després d'un bon escampall i d'ajustar-nos tot el material.

Per a alguns és la primera vegada que es calcen unes raquetes, quina emoció!!!, alguns renecs.... uuff.... renoi... la raqueta surt del peu...! Total som 11 raquetistes i 7 esquiadors... Déu n'hi do el goig que fa veure com ens anem enfilant pel bosc poc a poc seguint el GR 11, amb solet però amb força vent que augmenta quan arribem a Pla de les Someres, a 2.300 m aproximadament, deixant enrere el bosc.

A causa del fort vent i com també era el dia més curt de l'any amb hores de llum, no es fa cim ...tan sols resten uns quants metres... però es decideix tirar cap avall, ja que el vent fa perdre molt l'equilibri i ja va sent hora de fer un mos o dinar una miqueta; així doncs un bon grup ho fan en El Padrell i d'altres amb esquís anem tirant cap al refugi del cap del Rec per la pista d'esquí de fons.

Un cop tots reunits, bastant esgotats per la lluita amb el vent i alguns una miqueta desanimats per no haver pogut fer cim, iniciem el camí de tornada cap a Vilanova, quedant pendent per a una altra vegada poder assolir els 2.914 m de la Tossa Plana de Lles.

M. José Escuer

Un reagrupament. Foto: Ramon Castells

PIC D'ESTÓS O TUCA DEL DALLIU (2.531)m

Talaiencs: Neus Aleu, Robert Camarasa, Ramon Castells, Sandra Guerrero, Andreu López, Jordi Martí, M. José Escuer, Oscar Ortiz, Jordi Pons, Rafa Porras, Conce Reixach, Xesca Ribas, Arcadi Pejuan, Pilar Traver.

Ascensió d'alta muntanya amb neu (raquetes o esquís) a la Tuca del Dalliu o Pic d'Estós, cim situat al nord de Benasc (Osca) i que figura dins del Parc Natural Posets – Maladeta, geogràficament ubicat en un triangle format per les valls d'Estós, Benàs i Lliterola.

És una muntanya que pot ser pujada fàcilment a peu, i des del cim s'obté una vista privilegiada de tres importants grups de muntanyes: el massís Maladeta - Aneto a l'est, el grup Perdiguero al nord-oest, i el massís del

Pujant per la vall de Lliterola en direcció al Perdiguero. Foto: Jordi Pons

Posets a l'oest. És un dels punts dels Pirineus des d'on es poden comptar més pics que superen els 3.000 metres, i també s'obté

una visió clara de les localitats de Benasc i Cerler al sud, i l'habitual mar de núvols damunt França cap al nord.

Avançant per la vall de Lliterola amb el massís de la Maladeta al fons. Foto: Jordi Pons

Accedim a la vall de Lliterola prenent la ruta clarament senyalitzada des del Pont de Lliterola, a la carretera A-139 al nord de Benasc, on hi ha espai per aparcar vora la carretera, tot i que la zona està subjecta al risc de caiguda de roques (1.600 m). El marcat sender s'inicia fent llaçades per entre el bosc, amb neu disposada de forma irregular.

Guanyant alçada aviat sortim del bosc, i observant una bona continuïtat del mantell blanc fem una parada per equipar-nos amb esquís o raquetes segons els gustos de cadascú. Prosseguim

vall amunt en direcció oest, sempre pel marge esquerre de la vall (prenent com a referència el curs de l'aigua) travessant diverses allaus recents de fusió que alenteixen el ritme del grup.

L'ascensió és suau i progressiva i més enllà la vall se suavitza perdent inclinació fins a trobar la petita cabana de l'Ubago a 1.990 metres d'altitud.

Baixem uns metres per creuar el barranc de Lliterola, passem pel costat de la cabana de l'Ubago, i prenem sender cap a l'oest per la petita vall del barranc de les Fites del Perdiguero. Superats uns metres de desnivell virem a la nostra esquerra vers el sud-oest, fent un curt flanqueig, anant a buscar la gran pala de pendent sostingut que apunta a la collada de Frontonet. Aquí el grup s'estira, cadascú va al seu ritme, fins a assolir la collada de Frontonet (2.340 m).

En arribar-hi sobta la grandiositat del massís del Posets, que apareix davant nostre, i l'espectacularitat de les agulles d'Ixeia i Perramó, que guarden gelosament els estanys de Batisiells. Un cop aquí seguim la carena en direcció sud-est gaudint d'unes espectaculars

Arribats a la collada de Frontonet (2.340 m). Foto: Jordi Pons

vistes en totes direccions. El massís de la Maladeta al davant nostre amb les valls d'Alba i Cregúeña que ens observen, i el Perdiguero de guardaespalles.

Els qui van amb raquetes pateixen enfonsades fins a la cintura en forats entre les roques que la neu tapa en forma de trampes naturals.

Seguint una bonica cornisa pugem a la Tuca de Frontonet (2.408 m). Aquí, mirant el rellotge i calculant el que ens queda per a la tornada, i valorant les

capacitats dels membres del nombrós grup, decidim fer mitja volta, mentre els dos que van més lleugers baixen a la collada d'Estós (2.365 m) on viren al sud per enfilar el darrer pendent fins a arribar al Pic d'Estós o Tuca del Daliu (2.531 m), equipats amb grampons.

Per la seva situació, alçària, i proximitat a tres massissos principals, és un mirador excepcional.

La baixada fins a la cabana de l'Ubago la realitzem gaudint de neu abundant en condicions excel·lents per esquiar o baixar de cul. A partir d'aquí el sol, que escalfa de valent, es fa notar i la neu esdevé primavera, la qual cosa fa que els raqueters s'enfonsin en alguns punts de l'itinerari on les aigües animades ja volen sorgir amb força de sota la neu veient la proximitat de la primavera.

Pujant en direcció a la Tuca de Frontonet (2.408 m) amb el Posets al fons. Foto: Jordi Pons

Jordi Pons Corbella
14 i 15 de març de 2009

TUC DE MORÓ

2.734 m

El cap de setmana del 18 i 19 d'abril de 2009, la secció d'esquí va organitzar una sortida d'esquí de muntanya a la Vall de Boí. El Tuc de Moró és una de les ascensions amb esquís de muntanya més habituals de la zona.

Vuit talaïencs van respondre a la proposta (set amb esquís i un amb raquetes) i es van apuntar a la sortida que en aquest cas ja superava lleugerament els 1.000 metres de desnivell.

Tenint en compte la progressió de dificultat de les sortides oficials de la secció d'aquesta temporada aquesta ja començava a ser més exigent físicament i algun dels participants encara se'n recorden a dia d'avui.

La Vall de Boí està a uns 300 km de Vilanova, per tant calia sortir dissabte a migdia i anar a dormir

Panoràmica de la carena. Foto: Carles Torras

a la zona. Ens vàrem quedar a dormir a l'alberg d'Erill la Vall.

Diumenge vàrem llevar-nos a dos quarts de sis. Abans de sortir calia esmorzar, recollir-ho tot i després agafar els cotxes fins al punt de sortida de l'ascensió. Vàrem

deixar els cotxes a la corba de la carretera d'accés a l'estació d'esquí de Boí – Taüll, on comença la Vall de Sant Martí.

L'alçada inicial era 1.700 m i la neu no començava de forma continuada fins als 1.900 m. Per tant d'entrada calia començar amb els esquís a la motxilla i alguns fins i tot amb les botes d'esquí a la motxilla.

Comencem a caminar a les vuit del matí quan el sol comença a il·luminar els cims i el fred és força intens. Agafem la pista de l'esquerra del riu, per error, i això fa que una mica més amunt haguem de creuar-lo, amb alguna remullada o altra.

Quan la pista s'acaba ja està tot nevat i ens calcem els esquís. Ara el desnivell és molt important i l'espai entre els arbres no gaire

Pujant al límit del bosc. Foto: Carles Torras

Panoràmica arribant al cim. Foto: Carles Torras

ample (sembla un tallafocs). A més, la neu està dura i tot plegat fa que les voltes maria siguin constants i molt obligades i forçades, cosa que fa gastar moltes energies i ens porta gairebé una hora per només 150 m de desnivell.

Afortunadament, el pendent es suavitza en el moment en què sortim del bosc i s'obre la vall, ara ja es comença a veure el cim. La neu està fantàstica, ha nevat gairebé tota la setmana, i com que el pendent és més suau avancem a millor ritme. Creuem la resta d'una allau, en una zona que es veu propensa, i continuem guanyant alçada. El temps, tot i l'amenaça d'alguns núvols llunyans, és molt bo (just a sobre nostre).

A uns 300 m de desnivell del cim, exactament a sota de la pala final, ja són les 12 toques. Aquí ens creuem amb els únics esquiadors de tota la jornada, ells han començat més tard, ens han avançat (obrint traça) i ara ja baixen gaudint de la neu pols.

A partir d'ara només ens queda pujar la forta rampa fins al coll (unes nou voltes maria seguint la traça) i d'aquí uns 100 m més fins al cim per la carena. Les forces comencen a fallar i alguns tenen

serioses dificultats per continuar pujant, altres s'animen veient la fantàstica neu i les pales per esquiar de baixada.

A dos quarts de dues arribem al cim, alguns ho fan una mica més tard. La vista és excepcional i la temperatura i el temps a sobre nostre és bo (tot i que es veuen núvols per molts altres llocs). Aprofitem el descans per menjar i una mica abans de dos quarts de tres comencem a baixar. A aquestes hores la neu ja no està tan bé i esquiar no resulta tan fàcil, a més el pendent és important i les forces no sobren. Per tot això qui més qui menys acaba tastant la neu. A més ara el temps ha empitjorat i la visibilitat és dolenta.

La baixada es fa llarga i difícil i finalment arribem als cotxes a dos quarts de cinc. Ara cal recollir-ho tot i començar la tornada que sempre és pesada i dura.

Arribem a Vilanova a quarts d'onze.

En resum ha estat una sortida d'uns 1.000 metres de desnivell, dura i lleugerament complicada tècnicament, que a més d'un fa replantejar continuar fent sortides d'esquí de muntanya aquesta temporada.

L'esquí de muntanya és un esport molt exigent físicament i tècnicament i molts cops la neu no està en unes condicions òptimes per a l'esquí. De fet cal practicar-lo amb la idea que els esquís ens permeten avançar per la muntanya nevada sense enfonsar-nos a la neu i que si a més es pot fer alguna esquuada bona, millor. Per tant cal gaudir sempre de la pujada per si, en baixar, la neu està molt difícil i esquiar és complicat.

Participants: Andreu, Pilar, Enric, Nacho, Sandra, Ramon, M, José i Carles

Carles Torras

Grup al cim del Tuc de Moró. Foto: Carles Torras

GR-3 (2a fase) 5a ETAPA CARRETERA DE LA TRONA - SANT QUIRZE DE BESORA

***Carretera de la Trona - El Vilar
- Santuari dels Munts Solallong
- Sant Quirze de Besora; 50
participants; 12,5 km; 45 parti-
cipants; 11 de gener de 2009.***

La data programada inicialment per a fer aquesta etapa era el 14 de desembre però la intensa pluja que queia aquell dia mentre esmorzàvem a Can Peyu, a les Masies de Voltregà, ens féu canviar els plans i en comptes d'anar a remullar-nos per la muntanya optàrem per fer una visita al bonic castell de Montesquiu. El dia 11 de gener, just després de les festes nadalenques, ens aplegàrem novament a quarts de set del matí a la plaça de l'Estació per tal d'anar a fer un segon intent de l'etapa.

Tot i que durant el viatge el cel estava clar, en arribar a la plana de Vic en endinsàrem en un mar de boira que no deixava veure-hi més enllà del nas. I així arribàrem per segona vegada a Can Peyu on teníem previst esmorzar; encara no eren les nou del matí.

Com que durant la setmana hi havia hagut nevades per la zona vàrem preguntar en quines condicions trobaríem la pujada per la carretera de la Trona. La resposta del propietari de Can Peyu fou taxativa: no era gens recomanable fer la pujada amb autocar. Davant d'aquesta situació s'optà per una alternativa que ja teníem prevista: aniríem cap a Sant Quirze de Besora seguint la vall del Ter i des-

prés continuàrem fins a Sant Boi de Lluçanès. Un cop a Sant Boi, en comptes de pujar fins al coll on era previst començar l'etapa aniríem cap al Vilar de Sant Boi, una gran finca propera al poble, on podríem enllaçar amb el GR-3. D'aquesta manera evitàvem que l'autocar hagués de pujar fins a cotes on podria trobar-hi plaques de gel.

Així doncs, en acabar d'esmorzar, a quarts de deu, ens embarcàrem novament a l'autocar i continuàrem el viatge encara embolcallats per l'espessa boira. Aquesta manca de visibilitat, però, durà poc perquè uns quilòmetres més endavant, en guanyar altitud, el cel se'ns obrí i ens va permetre gaudir dels magnífic paisatge emblanquinat per les recents nevades.

Poc després de les deu arribàvem a Sant Boi de Lluçanès on començàrem a caminar per entremig dels camps nevats. En poc menys d'un quart d'hora enllaçàrem amb el GR-3 al costat de la finca del Vilar; allí vàrem fer un breu parada per poder visitar el monumental Roure de la Senyora. Tot seguit iniciàrem la llarga pujada vers el santuari dels Munts sempre envoltats de neu.

Després de passar pel costat del pedró de l'Àngel el pendent se suavitzà i poc després ja vàiem els edificis del santuari a l'altra banda de la fondalada.

Un cop arribats a la carretera poguérem gaudir d'una magnífica panoràmica de la serralada pirinenca totalment nevada. Poc després ja érem al santuari on

El Roure de la Senyora. Foto: Agustí Poch

ens reagrupàrem en el mirador que hi ha a la seva part posterior i des del qual tornàrem a gaudir de magnífiques panoràmiques ara vers els quatre punts cardinals; ací alguns de la colla organitzaren un interessant intercanvi de les boles de neu. A quarts de dotze seguïem endavant iniciant el descens per la vall de Solallong.

Tot i que no se'n parlava, per la ment de tothom planava la terrible amenaça de la baixada per la Roca Llisa perquè tal com estava el paisatge més aviat seria una Roca Gelada! En arribar-hi, un petit grup va acostar-s'hi per comprovar que, efectivament, aquell dia el descens per la Roca podia representar un greu perill. Per sort s'havia previst un camí alternatiu que sense més complicacions ens va permetre arribar al Portell Estret, ja al fons de la vall, on retrobàrem el GR-3; eren quarts d'una del migdia.

El camí, que seguia per la banda de solana de la vall de Solallong, a causa del desglaç estava ple de fang la qual cosa féu que acabéssim amb les botes ben empastifades. Darrera nostre, al capdamunt de la vall, encara podíem contemplar el santuari dels Munts. L'últim tram del camí, a partir de la gran explotació agropecuària de Solallong i fins arribar al Serradet on ens esperava l'autocar, el vàrem fer per asfalt.

A quarts de dues, l'autocar ens portà fins al centre de Sant Quirze de Besora on dinàrem.

Després del dinar, el bon temps va propiciar que es pogués fer una llarga passejada pel poble. A dos quarts de cinc marxàvem cap a Vilanova on arribàrem sense problemes a quarts de set de la tarda.

Agustí Poch
Abril 2009

Descans al mirador dels Munts. Foto: Agustí Poch

Baixant per la vall de Solallong. Foto: Agustí Poch

Les sargantanes prenent el sol. Foto: Agustí Poch

GR-3 (2a fase) 6a ETAPA

SANT QUIRZE DE BESORA VIDRÀ

Sant Quirze de Besora - Finca la Foradada - Carena de la serra de la Cogulera - El Bosquetell - Cruïlla Santuari Bellmunt - Vidrà; 12,190 km; 65 participants; 8 de febrer de 2009

L'anterior etapa havia agradat tant i tant, es contaven tantes meravelles de les panoràmiques d'aquella part del país... Qui es podia deixar perdre doncs l'etapa següent d'aquell itinerari? Així que ja ens teniu embarcats de nou el diumenge 8 de febrer en un autocar que sortia de la plaça de l'estació a les 7 del matí, ben disposats a fruit d'una jornada que prometia un temps favorable i unes bones vistes de muntanya. Després de recollir, com de costum, els companys que s'afegeixen a la sortida més enllà de Vilanova, l'autocar ja no para fins arribar a les Masies de Voltregà, on baixem per esmorzar a can Peyu. Mitja horeta o poc més i continuem viatge en autocar fins a Sant Quirze de Besora, inici de l'excursió, on s'arriba a l'hora prevista. Recollida de motxilles, pals, gorres, guants, bufandes... Fa un fred que pela! I no massa lluny les muntanyes es veuen molt i molt blanques. Sort que fa sol!

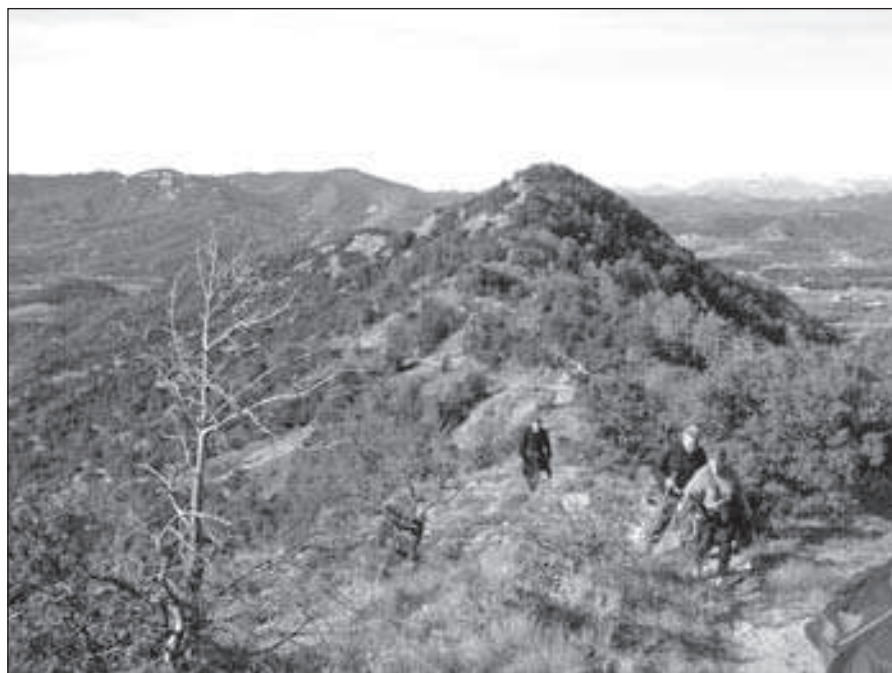
L'etapa comença a l'aparcament que hi ha a l'entrada del poble de Sant Quirze de Besora, al peu de l'antiga carretera de Puigcerdà i enfront del restaurant La Cogulera (567 m). Un cop travessat el torrent de l'Espadaler entrem al poble i de seguida arribem al

pont sobre el riu Ter, que travessam per continuar l'itinerari pel passeig del mateix nom, paral·lels al riu, aigües avall, passeig que més endavant pren el nom de la Verneda. Després de vorejar el camp de futbol, el camí transcorre pel costat del canal de can Guixà i després passa per sota la línia fèrria Barcelona-Puigcerdà, i continua endavant entre el canal de Can Guixà i el riu Ter. Per un senderol per la riba del Ter anem vorejant les instal·lacions del polígon industrial de la Foradada fins que arribem a la riba de la riera del mateix nom, que és un afluent del Ter, riera que creuem a gual (522 m). Arribem a la Finca la Foradada, que és el primer lloc de reagrupament.

A partir d'aquest punt el camí comença a pujar de valent per

trams de rocallis, se separa del curs del riu Ter i s'entra a la vall del torrent d'Escuallops (610 m), i pràcticament no deixa de remuntar fins que s'arriba a la carena de la serra de la Cogulera (820 m), després d'haver assolit el collet de la Riera i haver passat del vessant de la riera d'Escuallops al de la riera de la Foradada, amb un pendent considerable amagat per la frondosa vegetació.

Dalt la carena la vista és esplèndida, tal com ens havien assegurat els companys que havien anat a preparar prèviament aquest itinerari: proper a nosaltres el pic de Creuvell, no massa llunyà el poblet de Santa Maria de Besora al peu del turó on s'aixeca el castell, i un fons de serralades on s'endevina un tou de neu considerable sota un cel més que

Per la carena de la Cogulera. Foto: Agustí Poch

blau. Què més es pot demanar?
Les càmeres fotogràfiques no
descansen...

Carenegem una estona per la serra de la Cogulera per continuar després pel vessant del torrent d'aquest nom, i anem guanyant alçada mentre gaudim d'una vegetació esplèndida i pendents impressionants al nostre costat. En alguns punts del recorregut se'ns apareix llunyana, però clara, la coneguda silueta del Pedraforca i les parets del Cadí, i quan som a prop del Puig del Juí seguim per un ampli camp a l'extrem del qual hi ha la masia del Bosquetell, on arribem poc després per fer-hi un altre reagrupament. Al costat de la masia hi ha una bassa d'aigua completament gelada on alguns caminaires intenten, amb gosadia i sense èxit, iniciar alguns passos de ballet...

Passada la masia remuntem la baga de Bosquetell, travessem uns prats i ens situem al vessant del torrent de la Font Viva (1.115 m). Ja fa una estona que als laterals del nostre camí ens acompanyen alguns claps de neu però no ens causen cap problema. A l'altra banda, damunt la carena, podem veure-hi el santuari de Bellmunt, i més endavant, en travessar un

Descans al costat de la bassa del Bosquetell. Foto: Agustí Poch

coll, ens situem a la part obaga de la riera de les Dous. Arribem en una bifurcació, a 1.120 m, cota màxima del nostre recorregut, i deixant de banda el trencall que ens portaria al santuari de Bellmunt, seguim endavant per travessar la carena pel coll de Pitró (1.114 m). A partir d'aquí ja tot serà anar baixant fins a desembocar a la carretera que puja de Sant Quirze de Besora i va cap a Vidrà, en un punt on veiem la gran masia del Coll de Vidrà, i ja sense deixar la carretera anem baixant fins arribar a la plaça de l'Ajuntament de Vidrà, a 979 m,

municipi del terme septentrional de la comarca d'Osona, a la qual pertany des de l'any 1989, ja que fins aleshores havia format part de la comarca del Ripollès. I aquí finalitza l'etapa d'avui.

Un cop aquí tothom s'espavila pel dinar. Alguns ho fan entaulats al restaurant, com tantes altres vegades, i la colla de la carmanyola ha tingut la gran pensada de portar tots els estris i ingredients ja preparats per muntar una Xatonada, però es troben sense espai al bar i acaben celebrant la Xatonada en una terrassa a l'aire lliure, a 6°C, menjant amb guants, gorres i bufandes, mig encarcerats. Sort de la picantor de la salsa i les copetes de cava corresponents, que ajudaren a escalfar una mica els cossos. Després del dinar un tomb per la vila i novament als autocars quan eren poc més de les 4 de la tarda. Aquesta vegada a l'autocar no es va parlar de la salsa del Xató, els caminaires ja n'havien pres bona nota l'any passat per aquestes mateixes dates... Segur que més d'un se'n recorda ben bé! Bo i resumint: una jornada magnífica!

Arribant al Bosquetell. Foto: Agustí Poch

Blanca Forgas

LA MEMÒRIA ÉS LÀBIL

Feia més de cinquanta anys que havia acampat a la rodalia de Vidrà i no hi havia tornat, de manera que la possibilitat de visitar aquesta població en ser final i principi d'etapa del GR-3 m'il·lusionava força, i més encara perquè la memòria em feia reviure la darrera ocasió en què hi havia estat.

Havent arribat a Vidrà en un autocar de línia un dissabte de juliol o d'agost de 1957 o 1958, esperava amb un parell de persones més que ens vinguessin a trobar alguns dels amics que ja feia uns dies que devien ser acampats en un indret proper al Molí Nou o al Salt del Molí, com en anys anteriors.

El cas és que la tarda avançava, el sol s'havia post i no es presentava ningú, de manera que vaig decidir-me a anar cap al lloc on em pensava que hi serien els meus amics. Ho vaig fer sol, perquè les altres dues persones no van atrevir-se a moure's del lloc on ens havia deixat l'autobús, davant d'un edifici que algú em va dir que era la Casa del Cavaller.

Així doncs, em vaig arribar al lloc esmentat; però em vaig trobar que no hi havia cap campament i vaig anar a un mas proper a demanar si en sabien res dels desapareguts campistes. Em van dir que aquesta vegada no havien pogut plantar les tendes en el lloc de costum i que ho devien haver fet en un indret del qual em van

donar les indicacions oportunes. Quan vaig arribar de tornada a on ens havia deixat l'autocar ja fosquejava força i un altre cop els meus companys de viatge van refusar moure's d'on eren, de manera que vaig tornar a emprendre la recerca dels acampats, sense saber ben bé el lloc exacte ni com arribar-hi, mentre es feia fosc molt ràpidament.

Recordo d'una manera vaga que vaig haver de baixar cap a una riera que vaig travessar a gual ja pràcticament negra nit, sense cap llanterna i ajudat una mica, això sí, per la celístia i la llum d'una lluna que no recordo plena. Després de caminar una estona gairebé a cegues, vaig sentir cantar a cor, tot seguit vaig veure algun llum i em vaig pensar que ja havia trobat els qui buscava; però va resultar que

eren una colla de joves francesos (escoltes o escolars, potser). Ara, per a alleujament meu, van dir-me que una mica més amunt hi havia un altre grup de gent acampada, i aquesta vegada sí que eren els qui jo buscava. Em vaig quedar al campament i hi van enviar un parell de nois a buscar els altres.

I aquí ens on em demano si els meus records tenen a veure res amb la realitat. Perquè el fet és que en tornar a Vidrà enguany, cap de les imatges que em venien al cap es correspon amb el que he vist. El casalot que jo em pensava que era la Casa del Cavaller, el recordava en alt, no en la part baixa de la població com està, i sense res de l'entorn que mostra ara; l'anada cap al Molí Nou, em ve al cap com una baixada després de planejar una

El Cavaller de Vidrà. Foto: Agustí Poch

mica per un camí que passava pel costat d'un gran rocallís de pedra fossilífera (calcarí nummulític, de fet), i res d'això he vist en les visites d'aquest any.

Podria ser, però, que el casalot que evoco fos la masia del Coll de Vidrà; però com que enguany no hi vam passar a prop, no vaig poder confirmar les imatges de la meva memòria.

Així doncs, el Vidrà que he vist aquesta vegada no té res a veure amb el que creia recordar, de manera que fins he arribat a dubtar que hi hagués estat mai abans d'ara. En fi, la memòria és làbil, és a dir, caduca i inestable.

També la memòria col·lectiva, com la individual, és làbil; però també com la personal, s'autoinventava i d'ella sorgeixen els mites i les llegendes. I ja que vam passar per la rodalia del Castell de Milany, aquí us copio una llegenda referida al seu nom treta de la web de l'Ajuntament de Vidrà.

El Cavaller de Milany

S'explica que fa molts anys l'amo del castell situat a dalt de l'actual serra de Milany, de tan atret com se sentia pel poder i el territori que

El Castell o la Sala de Vallfogona de Ripollès. Foto: Agustí Poch

abassegava es resistia a abandonar aquesta vida. Per aquest motiu, demanà als poders ocults que li fos conservada la vida tants anys com ell volgués. El pacte fou concedit, però ell podria desfer-lo el dia que volgués cremant una soca de roure (que es preocupà d'amagar molt bé) que era la representació d'ell mateix.

Els anys anaren passant. Els seus contemporanis anaren morint menys ell, el poderós amo del castell que, si bé no veia arribar l'hora de la mort, sí que anava envellint amb els anys i això feia

que es trobés fatigat i decrepit. Amb tot, s'aferrava a la vida amb totes les seves forces i es resistia a cremar la tan ben guardada soca.

Amb el temps, les idees, les formes de vida, els costums i la llengua va anar canviant i ell no. Se sentia desplaçat davant d'una societat que evolucionava; veia com els seus antics vassalls esdevenien persones lliures.

Finalment, cansat pel pes dels anys i de la seva incapacitat per adaptar-se als nous temps, va fer dur davant seu la soca de l'amagatall que ningú no havia descobert i la va fer cremar. I mentre la soca de roure es consumia, també ho feia la vida d'aquell home ambiciós que, per voler viure més anys que ningú, va passar la majoria d'aquests vivint en solitud i amargor.

Es diu que després de la seva mort la fortalesa fou batejada amb el nom de "Milany" perquè, segons que es creu, foren prop de mil anys els que visqué el senyor del castell.

Jordi Perera

Restes del Castell de Milany. Foto: Agustí Poch

GR-3 (2a fase) 7a ETAPA

VIDRÀ

VALLFOGONA

DE RIPOLLÈS

Vidrà - Castell de Milany - Vallfogona de Ripollès; 17 km; 60 participants; 19 d'abril de 2009

La sortida de Vilanova a les 6 del matí fou com sempre, dintre la anormalitat de l'hora. La majoria de gent coneguda et retreu, quan vas a les excursions de la Talaia, que les hores de sortida siguin tan aviat; et diuen que "tothom" vol dormir o descansar els diumenges! Deu ser veritat, ja que fins i tot, segons diu la Bíblia, Déu va descansar el setè dia, que és -suposo- diumenge!

El viatge fou tranquil i es va passar per les carreteres pertinents, no em feu dir quines, jo com la resta de personal estava mig endormiscat. Vàrem arribar a Vidrà

i, el primer de tot: parada i fonda. Tots a esmorzar. En acabar quasi en pressa, s'inicià la marxa. Ja a les afores del poble trobàrem un roure imponent, magnífic. Va ser la premonició de l'exuberant vegetació que veiérem.

Aquest any hi ha un jardiner que ens cuida els camps, les muntanyes, en definitiva els paisatges. La primavera és immillorable. Crec no equivocar-me si dic que no recordo una primavera tan bonica i tan agraïda a la vista com aquesta. Per tot arreu flors, brots tendres i verds en totes les tonalitats imaginables.

Després de deixar el poble, vàrem anar pujant més o menys suaument entre vegetació d'arbres i arbustos, on predominaven roures i boixos. Passaven

tanques de bestiar i arribàrem a una masia, la de Palou Xic, després d'una pujada curta però intensa, on en conseqüència alguns varen fer una petita parada per agafar aire, encara que no hi havia reagrupament...

Vam seguir per una zona de vegetació espessa d'arbres amb continuació de roures i boixos, que després anaven passant a faigs a mida que anàvem pujant. Vàrem arribar al coll de Sant Cristòfol on hi havia un faig monumental, amb l'escorça oberta deixant una part del tronc amb una cavitat exterior on s'hi feien violes boscanes. Era una peça de jardineria.

El faig, el paisatge i el dossier ens feien fer una pausa i quedàrem "reagrupats". Després de reprendre el camí i caminar poca estona i pràcticament a la mateixa altitud passàvem el coll de l'Home Mort, que segons els fulls de guia es troba a 1.350 metres d'alçada sobre el nivell del mar. Deien que hi havia una creu en record d'uns homes morts per una jove (devia ser molt bonica), però jo no vaig veure cap creu o ara no ho recordo.

Vàrem seguir pujant i un tros més enllà trobàrem un camí molt enfangat que vam deixar, però hi havia cotxes i sobretot tres motos amb els seus corresponents motoristes que feien pena de tan enfangats com anaven.

La primera pujada només sortir de Vidrà. Foto: Agustí Poch

Semblava que volien fer el mateix camí que nosaltres però no sé si es desviaren o, per sort nostra, desistiren de seguir-nos per semblar-los que érem massa colla. Aquest tros la pujada era forta i algun tram era bastant fangós.

Arribàrem finalment al Puig de l'Obiol amb un bosc de faigs important. El camí que seguia, per aquestes contrades, ja era més planer i no tan abrupte. El bosc feia clarianes i segons els fulls repartits que ens són guia, passàrem pel collet de l'Amorriador i el Pla de la Bronza.

En aquests indrets encara hi havia restes de neu, molt poca però clarament visible. El sol va tapar-se i temíem que ens ploqués. No va ser així però anà de poc. Veiérem el castell de Milany al davant nostre, en ruïnes. Per anar-hi s'ha de baixar de forma brusca; ho férem i anàrem a parar a un camí ample: és el coll de Milany. A poc tros hi ha el que queda del castell que alguns varen anar a veure. Es féu una breu parada.

El camí a partir d'aquí ja fou totalment de baixada fins al final. Les baixades eren pronunciades i re-

El faig monumental del coll de Sant Cristòfol. Foto: Agustí Poch

lliscoses, per l'argilós del terreny i per la fullaraca. En aquestes condicions alguns fèiem servir bastons com una ajuda. L'aigua baixava per un rierol prop del camí, que finalment deixàrem lluny a sota la vall. Aquesta es va anar obrint i les muntanyes dels Pirineus, des del Canigó fins al Pedraforca, passant pel Puigmal i el Cadí les vàrem anar veient nevades i brillants al sol, ja que lentament va tornar a sortir.

Arribats sota la vall travessàrem el riu o riera per un pont medieval molt ben conservat i a dalt

de la pujada final hi havia ja el poble de Vallfogona de Ripollés, el final del nostre camí.

Vàrem fer una visita intensa i en petits grups pel poble després del dinar; aquest es féu com cadascú va desitjar, sol pel poble, a un restaurant o a les taules d'un bar de "motards" tot menjant encara una mona.

Josep Olivella i Jané

El pont medieval de la riera de Vallfogona. Foto: Agustí Poch

L'autor fent-se un bastó. Foto: A. Poch

CURS D'ORIENTACIÓ DEL GET

Els dies 5 i 7 de febrer es van fer unes jornades d'introducció a l'orientació, organitzades pel GET amb la col·laboració de l'associació AZIMUT. S'hi van apuntar més de 30 persones, cosa que va fer que s'haguessin de tancar les inscripcions i algú, malauradament, es va quedar fora. Es preveu fer-ne un altre vist el gran interès.

Les jornades van constar d'un dijous de classe teòrica i el dissabte de sortida pel Garraf per posar en pràctica el que s'havia après el dijous.

La classe teòrica la va donar en Ricard Belascoain i a la sortida pràctica es van fer tres grups amb l'ajut d'en Joan Rodríguez i

Enric Coromines com a monitors col·laboradors. Gairebé tots els inscrits eren socis de la Talaia, més set persones no sòcies que també es van interessar per les jornades.

Està previst fer-ne unes altres amb més nivell i tots els assistents van confirmar la seva assistència ja que tothom va quedar molt content.

Espeleocarnaval

El dissabte 21 de febrer es va fer el Segon Espeleo Carnaval. Com l'any passat un grup de persones del GET van anar a la Cova – Avenc La Febró, disfressats per fer una jornada festiva, aprofitant

les dates carnavalesques. L'any passat tothom va anar disfressat del que va voler, en canvi aquest any es va decidir fer-ho tots del mateix. Es va escollir anar de BARRUFETS. No cal dir que hi havia el pare barrufet, dues barrufetes, el barrufet de les ulleres, el barrufet pescador, el bebè Cesquet barrufet, cinc barrufets i fins i tot UN BOLET.

En total érem 13 persones. Ens ho vam passar molt bé i segur que l'any vinent repetirem el que s'està consolidant com una sortida clàssica.

VISCA EL CARNAVAL.

Imma Laborda

El carnaval dels espeleòlegs. Foto: GET

ESPELEOLOGIA AL SUD DE FRANÇA

CRÒNIQUES D'UN NADAL SOTA TERRA

Aquesta aventura subterrània va començar el passat 26 de desembre, dia de Sant Esteve. Després d'omplir el cotxe fins al capdamunt l'Ana i jo abandonem el Garraf per a dirigir-nos a la zona del Languedoc-Roussillon, interessant racó del sud de França, on volem visitar una sèrie de cavitats. A principis del segle passat i finals de l'anterior Edouard Martel va explorar per primer cop les principals coves i avencs d'aquesta regió i quedà ben meravellat. De fet va ser aquí on es va realitzar la primera travessa subterrània en la història de l'espeleologia quan el 1888 el mateix Martel va fer el descens del riu de l'**Abisme de Bramabiau**.

El primer dia de viatge ja vam patir els primers contratemps. No vàrem poder arribar ni a França, ja que abans de la Jonquera el temporal de neu i fred que queia a la costa gironina i a la zona de Perpinyà va fer que tallessin l'autopista i haguéssim de passar la nit dins del cotxe. Vaja, comencem bé!

L'endemà la situació havia millorat i vam continuar fins al nostre destí, abans, però, vam haver de treure amb una cassola mig pam d'aigua que no sabíem com havia entrat al nostre vehicle. Arribem a la Vall de Buèges, molt a prop del petit poble de Pegairolles-de-Buèges, situat en plenes Garrigues Nord-Montpellièrines i acampem en un camp d'oliveres per tal de baixar aquella mateixa

tarda l'**Avenc Balcet**. Després d'una llarga però bonica aproximació, localitzem la boca i a les quatre de la tarda hi entrem, quedant-nos ben sorpresos. La cavitat ho té tot: grans pous verticals, amples i còmodes galeries, sales plenes de formació, el llac, passamans... Però la gran atracció era la quantitat de grans 'gourgs' amb l'aigua de color verd turquesa, alguns dels quals havies de creuar sense evitar la remullada. Ja quan sortíem, una espècie de llosa plana al terra i amb unes inicials gravades en francès ens comunicaven que no estàvem els dos sols en aquell forat. Déu meu! Allà descansaven les restes mortals de Christian Balcet. A les dues de la matinada per fi sortim a fora. Han estat deu hores ininterrompudes de grans emocions i ja toca anar a dormir. Aquesta nit hem de descansar de valent per tal de recuperar-nos una mica; estem fatigats i la darrera nit va ser bastant insuportable dormint a dins del cotxe. A les quatre quedem estabornits dins dels sacs després d'un bon sopar.

Però l'endemà a les nou del matí algú ens va despertar: *Messieurs, messieurs, bon jour, messieurs! Què carai passa ara? Que no es pot dormir en pau o què?* Eren els pagesos del camp d'oliveres on havíem acampat que venien a recollir les olives i ens donaven mitja hora perquè toquéssim el dos. Recollim els trastos i ens traslladem al poblet de Coupiac a on ens espera el

nostre segon repte, l'**Abisme de Rabanel**. Una curta passejada i arribem de ple a la impressionant boca de 25 metres de diàmetre d'aquesta gran cavitat. Malauradament estem rebentats per entrar-hi avui i un nombrós grup d'espeleòlegs de Montpellier es troba a dintre, així que decidim descansar i baixar-hi el dia següent. Acampem davant mateix d'unes cases entre uns marges de pedra i sota un gran arbre. La nit es preveu molt freda i uns veïns del poble, preocupats per la nostra salut, ens vénen a visitar per a oferir-nos alguna cosa per a beure i menjar. El senyor em mira i em parla amb cara estranya i quan marxen m'adono que portava uns calçotets al cap ja que m'havia deixat el gorro de llana a casa. Vaja! Què deurien pensar? Segurament que no estàvem gaire bé del terrat.

La nit no només va ser freda, també va començar a ploure i l'endemà a nevar. En arribar a la boca ja hi havia dos dits de neu al terra i l'ambient era del tot espectacular. El descens pel gran pou d'entrada arriba fins als 110 metres de profunditat i va ser acompanyat per un constant degoteig d'aigua formant-se fins i tot un petit rierol que provenia de l'exterior. Un cop a baix les dimensions eren encara més grans. Una pronunciada rampa seguida d'un curt pouet ens deixen a les sales terminals de l'avenc, a -185 metres. Al sortir ja havia deixat de nevar, però al terra hi havia més d'un pam de neu i el paisat-

ge era completament blanc, de rigorós hivern. Anàvem calats fins als ossos i arribar al cotxe no va ser gens fàcil, ja que el camí havia desaparegut a causa de la densa nevada. De nou va començar a ploure, però ara ja anàvem canviats amb roba seca i en direcció al poble de Ganges, on ens vam allotjar en una confortable pensió. A partir d'aquí la pluja va ser contínua durant dos dies seguits i amb intervals de certa violència. El primer dia el vam aprofitar per a visitar la cova turística de **Demoiselles**, del tot recomanable; el següent dia al matí vam haver de treure un altre cop la gran quantitat d'aigua que havia entrat dins del cotxe, que ja començava a semblar més una barca que un cotxe, i al migdia vam viatjar cap a la Reserva Natural de les Grans Causses a on teníem pensat de visitar unes altres cavitats si algun dia deixava de ploure. A la tarda arribàrem al poble de Nant, a on vàrem fer una parada per tal de comprar queviures i unes ampolletes de vi ja que aquella nit era cap d'any i havíem de celebrar-ho. Va deixar de ploure, va sortir el sol i a més la previsió era bona per als propers dies, així que vam optar per començar l'any nou fent espeleo. Ens traslladàrem a la Roque de Santa Margarite i després de fer unes birres al "bareto" del poble arribàrem fins a la mateixa boca de **l'avenc du Valat Negre**, en plena Causse Noir, a on vam acampar molt a prop. Un gratificant sopar, vi que no falti, el raïm de la sort i...Feliç 2009 amics!

L'endemà vàrem entrar ben d'hora a la cavitat. L'entrada era ben curiosa ja que després d'un curt passamà havies de despenjar-te d'una gran biga de ferro travessada enmig de la boca i rapelar els 55 metres que tenia el primer pou. De cop i volta es fa monstruosament gran i una altra curta tirada de corda ens deixa en una rampa de blocs que baixàrem

fins a una imponent galeria amb el terra totalment pla. Aviat apareixen les primeres formacions i comencem a flipar. Un bosc de llargues i fines estalagmites blanques ens dóna la benvinguda. *Això és increïble, corre, agafa la càmera! Uaaaah! No m'ho puc creure!*

Més endavant la cosa va a més i quedem envoltats de totes elles, n'hi ha pertot arreu i algunes deuen fer més de 12 metres. Veritablement valia la pena venir fins aquí per veure això. Després de dinar aprofitàrem la tarda i el bon temps que feia per visitar el Chaos de Montpellier-le-Vieux, una zona on les roques erosionades pel pas del temps adopten formes molt estranyes, semblant a la Ciutat Encantada de Cuenca. Aquella mateixa tarda vam anar a la ciutat de Millau a fer unes birres i a sopar, i cap al vespre vàrem dirigir-nos a Cantobre, un bonic poblet penjat en un penya-segat damunt les Gorgues de la Dourbie, a on molt a prop vam plantar la tenda per tal de visitar el dia següent **l'Avenc Noir**, una altra gran clàssica d'aquesta regió. Aquesta cavitat és realment espectacular i potser la que més ens va impactar. Per arribar-hi havíem de creuar un riu que nor-

malment va sec, però amb les fortes pluges dels darrers dies l'aigua baixava que donava gust. Finalment el problema va ser resolt i vàrem complir amb el nostre objectiu. La boca circular de 10 metres de diàmetre és "de pel·lícula" i el pou de 37 metres totalment aeri baixa a una gegantina sala campaniforme on la llum del sol que ve de l'exterior il·lumina tot l'entorn fent molt agradable la seva exploració. Després baixem caminant fins a -107 metres de profunditat, cota màxima d'aquest increïble avenc. Aquí la foscor i la penombra són omnipresents i hem d'encendre els nostres carburers. De retorn cap amunt la claror mica en mica ens ofereix un espectacle d'ombres i contrallums digne de veure. La natura en el seu estat més pur ens mostra un paisatge subterrani de conte de fades. Un cop a fora tornem al Camp Base a on dinem i tot seguit marxem cap a la Causse du Larzac. Al passar pel poble de Roquefort fem una parada i aprofitem per a comprar un bon formatge. Finalment arribem al pintoresc poblet de Saint-Paul-des-Fonts i plantem la nostra tenda en una esplanada just davant el cementiri municipal. L'endemà tot està glaçat i durant la nit ha fet molt de fred. Esmor-

L'Ana entremig de les estalagmites. Foto: Rafa Fraguas

zem, desmuntem el campament i agafem els equips d'espeleo per a dirigir-nos a peu cap a un gran circ just darrere del poble per tal de realitzar la travessa de **la Cabane de Saint-Paul-des-Fonts - Pas d'Estrech**.

L'aproximació és molt maca i amb el dia clar i assoleiat que fa les vistes són esplèndides. Entrem per la Cova de **Pas d'Estrech** i després de 3 hores de meandres desfonats, gateres i galeries estretes arribem per fi a la unió amb la Cova de **la Cabane de Saint-Paul-des-Fonts**. Aquí tot canvia radicalment de dimensions i una enorme galeria ens condueix al primer llac, el qual passarem per l'esquerra mitjançant un passamà. El segon llac ja és més llarg i complicat de superar: una gran massa estalagmítica ens barra el pas i haurem de pujar fins al sostre de la galeria per unes cordes fixes per a poder continuar; després uns inacabables passamans per la dreta ens deixen en terra ferma. Per a superar el tercer i definitiu llac hem de travessar-lo per una tirolina i seguir per la dreta per un llarg passamà. Un cop passats els perills i abans de sortir a fora, una petita zona inundada i de sostre baix ens fa

sucar per la cintura irremeiablement. Arrenquem a córrer per la còmoda galeria per a no refredar-nos fins que ens fem de ple dintre d'una espècie de "poblet fantasma" construït a l'interior de la cova uns 50 metres abans de la sortida. *Incréïble! És incroyable! Aquests francesos estan veritablement sonats! Però què carai pinten aquestes cases aquí?*

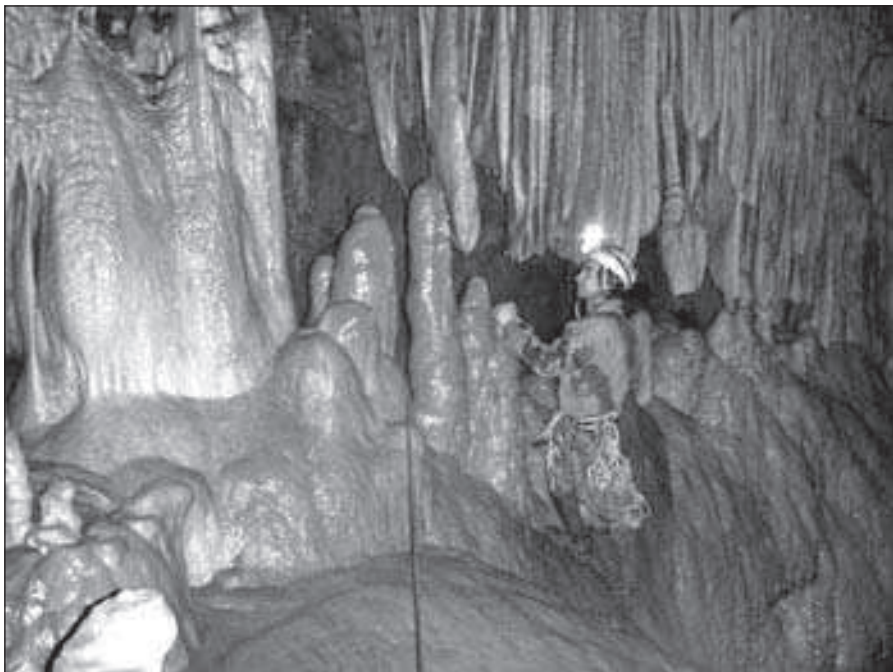
Són les cinc de la tarda quan sortim i podem gaudir davant nostre d'una posta de sol magnífica amb les parets del circ completament vermelles. Un bon final per a acabar aquest gran dia, sí senyor! Aquell mateix vespre vàrem marxar cap a la boca de **l'Abisme du Mas Raynal**, una de les majors verticals de les Grans Causses, per a passar-hi la nit, potser la més freda de totes les nits que vam estar a França.

Ens despertem a les nou del matí, el termòmetre deu marcar almenys -10 °C i fa un fred que pela. Sortim fora de la tenda i tot està glaçat; sembla que siguem a la Sibèria. Avui és dia 4 de gener i les nostres gèlides vacances s'acaben. Aquesta tarda hem d'estar ja a casa, però no marxariem sense fer abans

la sisena i darrera cavitat. En apropar-nos a l'enorme boca observem ràpidament que es tracta d'un gran forat. El pou d'entrada té una tirada directa de 106 metres i fa por de veritat. Estic baixant pel mig d'aquest abisme i l'Ana es queda dalt esperant la meua tornada. La llum del dia penetra pertot arreu, les parets són molt lluny i estan recobertes de molsa que donen un aire exòtic a l'avenc. De sobte sento un gran soroll allà baix. Aterro de ple en un gran riu subterrani i m'enfilo fins a uns blocs per tal de no mullar-me. Intento recuperar la corda sobrant, però el corrent del riu se l'emporta quedant totalment embolicada. No em queda més remei que desfer-me'n d'un tros. Aigües abaix tot un seguit de petites cascades condueixen fins al sífó. El soroll de l'aigua és esfereïdor i la boira no deixa veure res. Remunto aigües amunt i em quedo totalment bocabadat del que veig: és una gran presa que un famós enginyer francès havia fet construir allà baix l'any 1920 amb l'esperança d'utilitzar la força hidràulica del riu. Més tard els treballs d'explotació de la cavitat van ser abandonats per la mala composició de la roca calcària. Mare meua! Això ja és massa! És que se les inventen totes, aquesta gent!

Però es feia tard i ja era hora de deixar aquelles profunditats i anar tirant cap amunt. Impressionat pel que he vist arribo a dalt a les dotze del migdia i li explico tot a l'Ana mentre recollim trastos per tal de marxar ja cap a casa.

Han estat deu dies d'intensa activitat i estem esgotats. Ens acomiadem d'aquestes terres que tants bons moments ens han fet passar i iniciem el camí de tornada cap al nostre enyorat Garraf.

En Rafa admirant les formacions calcàries. Foto: Ana Nicolás

Ana Nicolás
Rafa Fraguas

QÜESTIONS DE NATURA (2)

Ja ningú no es recorda, o molts pocs, del llibre català: *Natura*. Ús o abús (Llibre blanc de la Gestió de la Natura als Països Catalans, de la Institució Catalana d'Història Natural, Edit. Barcino, 1976 (entre molts altres que s'han publicat). Hom hi pot llegir a la plana 14 el següent: El principi del creixement il·limitat no pot deixar d'ésser mirat per un coneixedor de la condició del món viu (del món humà per tant), com malaltís i teratològic. Resulta impressionant adonar-se com la deformació professional d'una part d'un sector humà —en aquest cas de certs sectors dels homes que s'ocupen de l'economia— per fer confondre mitjans amb objectius i subordinar el benestar de l'home, fruit d'una política econòmica intel·ligent, a la puixança d'un muntatge econòmic que exigeix per a mantenir-se el sacrifici del benestar. Ramon Folch i Guillèn, 1975. L'autor, al mateix temps, es queixa de la poca o quasi gens col·laboració de l'estament nacional d'ICONA. El tema és molt més llarg, ocupa vuit planes com a introducció, però aquestes curtes ratlles defineixen perfectament el gran problema de destrucció, ús o abús de la Natura, i el llibre es compon de 570 planes de text i denúncia del greu problema de la Natura, per tant no és cosa nova, ni cap disbarat; el que passa és que avui hom es vol fer ric en quatre dies, tot menyspreant el propi sistema de vida natural on ni els homes més antics, aquells que diuen que no creuen en Déu, que van mig despullats per la Natura, aquells

que no practiquen una religió, aquells no abusen contra la Natura ni contra ells mateixos. Només cal veure molts dels documentals exhibits arreu, tant per TV com per diversos mitjans a l'abast. Però quan hom parla d'aquests temes sembla que estigui pirat, o que parla una llengua estranya incomprendible, se'l mira de reüll, ves ara que diu aquest! Val la pena recordar en Quico Pi de la Serra en una de les seves cançons titulada *L'home del carrer*, ja deia, ha de pensar amb el cap, jai no, que no en té!, i avui s'evita el fet que una persona pugui pensar per ell i pels altres, molesta, no està ben vist, no interessa. Ja en època franquista et deien Usted no tiene que pensar en nada, ya pensamos nosotros por usted, i aquest aspecte encara és vigent avui dia per tal que quatre espavilats puguin fer el gran negoci a esquesnes dels altres, encara que destarotin la Natura, que és de tots.

En un altre llibre, de Gordon Rat-tray Taylor, *El último S.O.S.* (En el umbral de un futuro amenazador) Edit. Bruguera, 1976, a la plana 134, amb referència als boscos diu: Incendios deliberados en los bosques. Treinta y ocho de los 46 incendios que han destruido una décima parte de los 6.400 acres (un acre = 4 Qms quadrats) del bosque de Ahshdown, Sussex, durante las últimas semanas, fueron iniciados deliberadamente, informó a las autoridades el teniente comandante John Angell, superintendente de bosques. Notícia

del *The Times*, 24 abril 1974. Aquí hi ha centenars d'incendis anuals, i resulta que són casuals (?), i no d'ara últimament tan sols, sinó que ja fa una pila d'anys. Si no hi ha boscos no plourà, mancarà aigua arreu, i es podran reproduir les pestes migevals.

Però no ens podem queixar, mentrestant uns quants podran fer el gran negoci del totxo, produiran grans boscos de ciment i totxos, però aquests no produeixen aigua ni oxigen, més aviat allunyen els núvols. La prova la tenim al Garraf, on entre la Tèrmica de Cubelles i la Fàbrica de Vidre dels Monjos, en aquest sector cada vegada hi plou menys. Igualment al llarg de les Costes del Garraf, hi ha 18 surgències d'aigua dolça, però no es poden aprofitar, ja que per una banda es barregen amb les aigües del mar i resulten salabroses, i per l'altra es troben contaminades a causa de l'abocador de brosses instal·lat sobre aquest massís. Però, ves ara que penso! Si no tenim cap! Sóc un home del carrer, i de cap, no se'n té!

Quant a l'aigua, un altre autor, Cyril S. Fox: *El Agua* (Estudio sobre sus propiedades, su constitución, su circulación sobre la tierra y su utilización por el hombre, Edi. Omega, 1953, ens parla entre altres coses sobre la política de les aigües, on tothom hi té dret per les pròpies necessitats, on no s'ha d'abusar. Però al pas que anem no tindrem arbres que provoquin la pluja d'aigua, no existirà

un microclima que arrenqui les gotes d'aigua que transporten els núvols, aquests passaran de llarg i només serviran per fer bonic i amb prou feines, ja que si no hi ha aigua no hi haurà benestar, si no hi ha benestar no es pot pensar, i si no es pot pensar és com aquell qui no té cap.

Fins aquí uns raonaments més o menys normals. Però, qui frena ara aquesta disbauxa projectada i incontrolada? S'agafa el cotxe per anar a la cantonada a gran velocitat o per fer carreres contra direcció. Hom ha de dur un rellotge per no fer tard a la feina o a una cita. Avui es fan pel·lícules de romans on hi apareixen rellotges al canell, o bé pel·lícules d'indis i els homes de les vaques, dits cowboys, on s'hi veuen gran tendals d'electricitat i ermites romàniques al fons. Igualment a les pel·lícules dites d'època migeval se'ls apliquen les armadures dels segles XV-XVI a l'època dels segles IX-X, és com aquell qui va disfressat de futurista.

També als finals de setmana molts s'han de drogar, del contrari diu que no es diverteixen i han de fer soroll amb música de molts decibels, després han de passar a fer-se un aparell perquè no hi senten, esdevenen sords abans d'hora. Sovint passa pel carrer un utilitari amb forta música, bom, bom, bom, nyec, nyec, nyec, tot repetint el mateix soroll una i altra vegada, després diuen que fan concert i es creuen els únics elements sobre la terra. Això sí, s'ha avançat molt, ara es pot anar a la Lluna per uns quants millonets de dòlars i ens estem preparant per anar a un altre planeta, perquè aquest planeta es veu que s'ha de fer malbé.

S'ha hagut d'implantar un carnet per punts pels qui condueixen borratxos, diu, però no es diu de quina matèria. Els qui implanten un negoci es volen fer rics en quatre dies a costa dels altres; això sí, hi ha una gran defensa del mercat lliure, quan és el gran mercat del llibertinatge. Es

construeixen milers de pisos i fan pagar una milionada per una pila de totxos mal posats, on al mateix temps el veí del mig sent com els d'un cantó es fan un pet i a l'altre fan l'amor o es barallen, i si al veí de sobre se li vessa la banyera la humitat la reben tots els de sota.

Ah, però! No cal preocupar-se! Ningú no té cap, només en tenen els que fan els grans negocis. S'ha dit recentment que Vilanova pateix de totxanitis, és un fet real, però també arreu, trobareu un venedor de pisos a cada cantonada, planten boscos de ciment i de totxanes però no d'arbres, i molts sectors asfaltats passen, o són catalogats, com a zones verdes (?), sectors on sovint no hi ha ni un simple parterre, són asfaltats.

Ja em perdonareu, possiblement vaig lluny d'osques.

Antoni Ferrer

Incendi. Foto: Arxiu

ACTIVITATS CULTURALS

Divendres, 28 de novembre

El soci Casimir Massana va presentar les imatges de l'excursió *La Palma "La isla bonita"*.

Divendres, 5 de desembre

La sòcia Àngels Parés, llicenciada en filologia catalana, va fer la xerrada *Festegem Mercè Rodorera en el seu aniversari*.

Divendres, 12 de desembre

En Salvador Rivas, professor d'Astronomia i Meteorologia de la Universitat de Barcelona, va fer la conferència *L'Estel de Nadal*.

Divendres, 19 de desembre

Es va fer la inauguració del Pessebre de l'Entitat i el lliurament

de les medalles als socis amb 25 anys i 50 anys d'antiguitat.

Divendres, 9 de gener

Es va inaugurar l'exposició *El Sol es pon a Vilanova* amb fotografies del soci Salvador Butí.

Divendres, 16 de gener

En Rafa Fraguas, escalador i membre del grup de muntanya del CE de Sitges i del GET de l'A.E.Talaia, va presentar la projecció *L'aresta Hörnli al Cervino, la realitat d'un somni*.

Divendres, 23 de gener

El soci Jesus Santacana va presentar el seu audiovisual *Pedals de Foc*.

Divendres, 30 de gener

L'arquitecte Pere Marsé va fer una conferència sobre *Els Josepets: ahir, avui i demà*.

Divendres, 6 de febrer

L'escriptor Bernat Gasull va fer una conferència sobre *Les ascensions de Jacint Verdaguer al Pirineu* i també va presentar el seu llibre del mateix títol.

Divendres, 13 de febrer

L'Eulàlia Sória, ex-presidenta de la FAC, va parlar sobre *El futur del Carnaval*.

Divendres, 6 de març

La M. Carme Barceló, sòcia i professora del Departament de Productes Naturals, Biologia Vegetal i Edafologia de la UB, va parlar de *Les plantes en el món de l'art*.

Dimarts, 10 de març

El poeta Celdoni Fonoll, Ramon Pascual i Núria Duran, van presentar el seu llibre *Arbres dels nostres paisatges*. L'acte es va cloure amb un recital a càrrec de Lloïl Bertran i Celdoni Fonoll.

Divendres, 13 de març

En Xavier Moreno, professor de Geografia i Història de l'IES Manuel de Cabanyes, va fer la conferència *Franco i Hitler*.

Presentació del llibre "Les ascensions de Jacint Verdaguer al Pirineu". Foto: Salvador Butí

Divendres, 20 de març

La Secció de Muntanya va presentar l'audiovisual *Les Muntanyes de Muntanya*.

Divendres, 27 de març

En Carles Albesa, escriptor i excursionista, va parlar de *Víctor Balaguer i els orígens de l'excursionisme*.

Divendres, 3 d'abril

El soci Jesús Santacana va presentar la pel·lícula de 8 mm *Més de 50 anys d'esquí a l'Agrupació Excursionista Talalia*.

Divendres, 17 d'abril

L'escriptor Antoni Munné-Jordà va comentar els seus llibres darrerament publicats *Mirall venecià* i *Poso el comptakilòmetres a zero*.

Divendres, 24 d'abril

El soci Elio Perea, membre del GET, va presentar la projecció *Île de la Réunion (oceà Índic), bellesa indomable*.

Dijous, 30 d'abril

Es va inaugurar l'exposició *Flors de muntanya* amb fotografies de socis de l'entitat.

Consell de Redacció

L'Eulàlia Sòria parlant del Carnaval. Foto: Salvador Butí

La Lloïl Bertran i en Celdoni Fonoll. Foto: Salvador Butí

PLA DE LLICÈNCIES I ASSEGURANCES DE LA FEEC SUB-18 I MAJORS 2009					
SUB-18 (17 anys)					
MAJORS (de 18 anys)					
MODALITATS SUB-18, MAJORS	A	B	C	D	E
COBERTURES					
Responsabilitat Civil	30.000,00 €		30.000,00 €	30.000,00 €	30.000,00 €
Despeses mèdiques					
-Centres concertats	il·limitades		il·limitades	il·limitades	il·limitades
-Centres no concertats Espanya	600,00 €		1.500,00 €	6.010,00 €	6.010,00 €
-Centres estranger	18.030,36 €		18.030,36 €	18.030,36 €	18.030,36 €
Mort	6.015,00 €		6.015,00 €	6.015,00 €	6.015,00 €
Mort accidental per causa no directa	1.803,04 €		1.803,04 €	1.803,04 €	1.803,04 €
Invalidesa	12.025,00 €		12.025,00 €	12.025,00 €	12.025,00 €
Despeses rescat	4.510,00 €		9.030,00 €	9.030,00 €	9.030,00 €
Competicions pròpies de la FEEC (segons Llei de l'Esport i Decreto 849/1993)	Catalanes, Estatals i Internacionals		Catalanes, Estatals i Internacionals	Catalanes, Estatals i Internacionals	Catalanes, Estatals i Internacionals
ACTIVITATS COBERTES PER L'ASSEGURANÇA					
	Excursionisme (2)		les de la B	les de la C	les de la D
	Senderisme (2)		+Alpinisme	+Esquí de muntanya	+Expedicions a:
(3)	Marxes (2)		+Alta muntanya	+Esquí alpi (pista)	zones polars
Per augmentar les cobertures caldrà	(2) <i>excepte en</i>		+Bicicleta de muntanya	+Esquí de fons	muntanyes + 7.000 m
fer el canvi a una modalitat superior o	<i>alta muntanya</i>		+Canicross	+Snow-board	
tramitar la corresponent ampliació temporal	Campaments (2)		+Campaments d'iglú	+Telemark	
de l'assegurança a través de l'entitat.	(2) <i>excepte campament</i>		+Curses de muntanya	+Trineu de gossos	
	<i>d'iglú</i>		+Descens d'engorjats	+ Raids de muntanya	
			+Escalada		
			+Espeleologia		
			+Raquetes de Neu		
	(3)	(3)	(3)	(3)	
ÀMBIT GEOGRÀFIC DE L'ASSEGURANÇA					
	Espanya			Tot el Món	
	Pirineus francesos		Tot Europa	excepte zones polars	Tot el Món
	Andorra i Portugal			i muntanyes +7.000 m	
PUBLICACIONS: Vèrtex					
	No	Sí	Sí	Sí	Sí
PREUS ANUALS FEEC	FEEC	FEEC	FEEC	FEEC	FEEC
SUB-18 (17 anys)	15,50 €	28,40 €	54,10 €	86,40 €	-
MAJORS de 18 anys	25,50 €	38,50 €	70,90 €	102,00 €	404,70 €
PREUS ANUALS FEEC+FEDME	FEEC+FEDME	FEEC+FEDME	FEEC+FEDME	FEEC+FEDME	FEEC+FEDME
SUB-18 (17 anys)	21,10 €	34,00 €	59,70 €	92,00 €	-
MAJORS de 18 anys	36,00 €	49,00 €	81,40 €	112,50 €	415,20 €

TOT PER A L'ESPORTISTA

A Vilanova:
Pl. Soler i Gustems, 5
Francesc Macià, 50
Francesc Macià, 101

A Vilafranca:
La Parellada, 18

Al Vendrell:
Àngel Guimerà, 32

A Sitges:
Sant Francesc, 18

Intersport Olaria us ofereix un bon assortit de botes, motxilles i sacs per a tot tipus d'excursió i senderisme. Amb el suport de les marques

McKinley
Alpina
Boreal

Ferrino
Atomic
Chiruca

Salomon
Rossignol
Petzl

Trango
Columbia
Descente

que et garanteixen un bon material per a cada ocasió.

I a més, durant aquest mes, els socis de La Talaia us podeu beneficiar d'un 10% de descompte en els articles de muntanya.

VIDRES I ALUMINI

VIDRES VILANOVA

roure

FUSTERIA D'ALUMINI

TALLER D'ALUMINI I VIDRE

Av. Eduard Toldrà, 73

Tels. 93 893 61 34 - 93 893 15 92

Fax 93 893 17 99

Mail: aluminis@vidresroure.com

Aluminier

TECHNAL

PLANS PER A LA TEVA TRANQUIL·LITAT

- ▶ Plans de pensions
- ▶ Plans de previsió assegurats

www.caixaterrassa.es